

RUH MADDE

Cilt: 6 Sayı: 66 — Temmuz 1965

Cemiyet adına Sahip ve

Mes'ul Müdür
SUAT TAHSUĞ

Hazırlayanlar :

Feridun Tepeköy
Erol Haras
Ergün Arıkdal
Afif Yesari
Salih Öge
Erol Sevil
Azime N.
Enver Ölçerman
Mehmet Sancar
Çetin Salkök
Ali Erman

İdarehane ve Cemiyet binası
Taksim, Sıraselviler, Billürcü
Çıkmazı Sümbül Apt. No. 14/2
(Otel Santral Sokağı)

Dizgi ve Baskı :
Baha Matbaası

Kapak Baskı :
Karadeniz Matbaası

Abone ücreti
Yıllık 18 Lira
6 aylık 9 Lira

Haberleşme, Abone ve
Havale adresi :
RUH ve MADDE
P. K. 1157 . İstanbul

RUH ve MADDE'den Sevgili Okuyucularına

Cemiyetimizin dış temasları kuvvetlenme yolundadır. Bunun böyle oluşu gayet makul, beklenen bir şeydir. Değilmi ki, insanlar kardeşirler, değilmi ki, görünmeyen Alemin kudretli ağırları için mesafenin hiç bir rolü yoktur; değilmi ki, hepimiz gittikçe hızlanan bir tekâmül yolunun yolcusuyuz.. Birbirimizi iyi tanımamız, bilmemiz icap etmektedir.

Brezilyadaki dostumuz Dimi P. bize yeni bir yazısını gönderdi. Ruh ve Madde'nin Uberaba şehrindeki materyalizasyon (Ruhların bedenle gözükmeleri) hadiselerine yer veriş i bu ülkede akisler yapmıştır. Zira bu olaylar orada çok geniş yankılar uyandırmıştır. Evvelâ ruh fotoğraflarının fotomontajla (fotoğraf hiylesi ile) meydana getirildiği ileri sürülmüş, sonra resmi bir tahkikat sonucunda resimlerin, dolayısıyla olayların gerçek olduğu isbatlanmıştır.

Bu hadiselerin seyri bizler için çok mânâlıdır. Zira spiritizma olaylarının bir medyomun kabiliyetine atfedildiği basit izahlar devri çoktan geçmiştir.

Olayların celse odalarını çok aşan seyri, herşeyin yüksek ve şuurlu bir tertibe dayandığını göstermektedir. Yani şüphe, red, inkâr keyfiyeti ve doğruluğun isbatı yukarısının verdiği bu müşahadeden tam istifadeyi temin ettirmek için yine aynı müessir amel tarafından zorlanmıştır. Buradaki ulvî maksat basit tecrübeciklerin gayesini çok aşmaktadır: İnsanlığın şuurunun açmak için yapılan üstün tertipte yardımlardır bunlar. Bizlere düşen, istisnai veya alelâde görünüşlü olsun, etrafımızdaki bu yardımları görmeye ve göstermeye çalışmak, kısaca müşahadelerimizi arttırmaktır.

Türkiye Parapsikoloji Kurumunun davetlisi olarak memleketimizi ziyaret eden İngiliz medyom Bay ve Bayan Walton'lar Cemiyetimizi de ziyaret etmişlerdir. Çok derin bir inanç sahibi, sevgi dolu, faal ve sempatik olan bu şahıslarla fikir teatisinde bulunduk ve sizlere bir röportaj sunduk. Kendileriyle irtibatımız devam edecektir. Din ve millet farkı gözetmeksizin her insanı bir tutan kardeş İngiliz Spiritlerine ait haberleri de peyderpey sizlere duyurabilmek ümidindeyiz.

Dünyada mahdut sahada kalacak, dünyaya ait bilgi yoktur. Yeter ki, bizler her türlü saplantılarımızdan sıyrılıp, açık bir şuurla yerilecek olanı almaya hazır bulunalım.

Istırap ve Tekâmül

Yazan: Suat TAHSUĞ

Bir mecmua'da şu satırları okuduk: «Aranızda (hiç acı veren hadiseler insanı memnun eder mi?) diye düşünecekler vardır. Horace'ın meşhur sözlerini hatırlayın : Oğullarının Romayı kurtarma yolunda birer birer ölüşü, o ihtiyarı acındıracak yerde, memnun etmişti. Demek Inslyaklarımızın üzerinde, insanlığımız, hayatımıza temel yaptığımız prensipler, acı duymak gibi hslere bağlı hallerin tesirini sifıra indirebilirler. Başka bir anlatıyla, ideali olanlar için, acı, ıstırap gibi şeyler ikinci plâna düşerler.» *

Problem bizler için çok önemlidir. Ön plânda azaptan kaçıp saadete koşmayı göze alan insanoğlunun, yaşayışında azabın rolü nedir?

Azap ilk önce insana fizik veya moral vasıftaki kötü hadiselerden kaçmayı ihtar eden bir müş'ir gibi gelmektedir.

Meselâ açlık çok kötü bir şeydir. İnsan aç kalmak istemez ve açlıktan kurtulmak için ömrünün büyük bir kısmını bu yola sarf eder. Fizik bir tatmin hissi en derin psikolojik ve toplumsal bir çok olaya amil olan bir esas sebep olarak tezahür etmektedir. Ekmek parası için tahsil, iş öğrenimi, çalışma ve bunun bütün şartları, problemleri ve insana temin ettiği çeşitli münasebet tarzları bu hissin ötesinde, bu hissin esas mevzuunu aşan çok derin ihtiyaçları da ortaya çıkarmaktadır.

Kezâ insanoğlunun cinsel hisleri de böyle devasa ve başka kategoride problem ortaya çıkarmaktadır. Hatta biraz çabuk karar verip problemleri basitleştirmekten zevk alanlar, dünyayı bu iki kuvvetin idare ettiğine inanırlar.

Gerçekten de insanlar için çok esaslı bir tahrik unsuru olan bu hisler insanı çok daha yaygın sahalara sürüklemektedir.

İnsanlığın sosyal düzeni, politika, ahlâk problemleri bize böylece ilk çırpıda basit

gelen unsurlardan hareket etmektedir. Dinler de ilk olarak, insanın yakın olan hayatını ele alıp düzenlemek imkânını insanlara temin etmiştir.

Daha sonradan gelen insan ihtiyaçları insanın kendi kendini araştırma yolunda yaptığı mücadeleyi hızlandırıp hazırlar mahiyette görülmektedir. San'at, düşünce, fikir hayatını bu mahiyette görebiliriz. Bütün bu kabil faaliyetler insana nihaî bir hal tarzı getirmekten ziyade insan ruhunda bir incelme meydana getirmektedir. Üstün bir his ve düşünce hayatına sahip olan insanlar daha şümüllü, daha derin yaşayabilme imkânını elde etmektedirler. Daha ince münasebetleri müşahade edebilmektedirler.

Ama şurası muhakkaktır ki, üstün bir duygu ve düşünce hayatı aynı zamanda insana daha çok azap çekebilme imkânını da getirmektedir.

Bütün bu problemi biz kendi bilgilerimize göre rahatça değerlendirebiliriz. Yeryüzünde tekâmül için bedenlenen insanoğlu, bilgi görgü ve tecrübesini arttırarak gittikçe daha çok kudret ve hakimiyet kazanmak yolundadır. Bu yolda elbet onu zorlayıcı bir takım şartlar ve bunların acı, tatlı bir takım neticeleri de bulunacaktır.

Yalnız, bura'da çözmeye çalıştığımız nokta mühimdir: Bu yolda ıstırap niçin zaruri olsun? İnsanların pek çoğu ıstırap fikri karşısında kâinatın düzeninden şüpheyeye düşmekte, düzensiz ve gaddar bir tabiata inanmaktadırlar.

Şurasını bilmemiz icap eder ki, bu ıstırap insanoğlunun kendi kendine hazırladığı bir durumdur. Zira insan tekâmül etmesi şart olan bir varlıktır. İçinde bulunduğu vasatın alınacak bilgileri, yasası, doğru yolu belirlidir. Yalnız insan, bilgisi nisbetinde hür bırakılmıştır. Hatta İlâhî bir yardım

(*) Yazarı: Zahir Güvemli.

olarak insanlara ne yapacakları da bildirilmiştir.

Hürriyetine sahip olan insan her türlü yolu, her türlü imkânı dener. Her türlü yanılmaya uğrar. Zira insan genellikle mütekebbir, aceleci ve çabuk öz-rahatına kavuşmayı isteyicidir.

Onun bu tabiatı onun yanlış yollara saptmasını temin eder. Bu yollar insana zararlı değil, fakat azaplıdır. İnsan da bu yollar da ıstırap çektikçe pişmekte, saflaşmakta, doğru yola yaklaşmakta, şuuru peyder pey açılmaktadır.

Ashında insan ruhu bağlandığı kıymetlerin birer vasıta olduğunu, onların yerine yeni ve daha şümullülerini almak gerektiğini unutmakta, onlara dört elle sarılmaktadır.

Bu sarılmasında haklıdır: Zira sarıldığı şeyden bir şeyler öğrenecektir, o yolda gayret göstererek ruhunda bir takım değişiklikler meydana gelecektir.

İnsan bulunduğu ortamda elbetteki yalnız değildir. Umumi bir kader içinde müteal bir mekanizmanın tasarrufu altındadır.

Bu mekanizma, varlığın, sarıldığı, bağlandığı şeylerden sıyrılması gerektiği zaman, bazı hadise, his ve düşüncelerle onu kurtarmaya, bir ileriye ve daha şümüllüye geçirmeye çalışmaktadır.

Varlık elbetteki hürdür. Her türlü değişikliğe karşı bir direnç gösterebilmekte, hava ve hevesine uymaktadır. İşte o zaman kendisine gittikçe ağırlaşan ıstırapları da hazırlar ve sonra başına azaplar yıkılınca şaşırır, üzülür, ya isyana ya da yalvarmaya başlar. Hatta yakarması bile, daha çok, bir an evvel o ıstıraptan kurtulmak içindir. Halbuki, o ıstırapın niçin başına geldiğini anlamaya çalışsa o ıstırap da, idraki nisbetinde ortadan kalkacaktır.

Maksat, varlığın tekâmülünün icap ettirdiği yolda bulunmasıdır. Bu ne bir ceza, ne de tesadüf, sadece bir netice ve yeni bir kurtuluş ufkunun müjdecisidir.

İnsan olarak, düşünceli davranmak istersek, ıstıraplarımız karşısında hemen feriyadı basmasak sebepler hakkında düşünmeyi başarabilirsek. Elbet bizlerin de erişeceğimiz bir sahil bulunacaktır.

Görünmeyen Amil

Two Worlds'den

İnsanların büyük ekseriyeti esas unsurun beden olduğu kanaati içindedirler. Ve Maalesef pek azı da beden'in çok güzel bir şekilde inşa edilmiş bir makinadan başka bir şey olmadığını bilirler.

Düşünen, karar veren, davranan, mukayese eden beden değildir. Görmememize rağmen «Amil» gerçek benliğimizdir. Bir piyanistin piyanosu, daktilo'nun daktilo makinesi, yazarın kalemi ne ise esas Amil için beden de o'dur.

Kökleşmiş bir alışkanlıkla bedenimizi, kendimizle karıştırmamıza sebep oluruz. Bu bakımdan bir takım hatalar yaparız; meselâ «soğuk almışım» deriz ki, hattıfatında soğuk alıp hastalanan «ben» değil bedendir. «Ben», her türlü fizik reaksiyondan aridir.

Bunun gibi, «Amil» in bir hassasiyet organı olan akıl, düşüncelerimizi, ıstırap ve kederlerimizi, fikirlerimizi beyin vasıtası ile tezahür ettirir. Fakat düşünceleri imâl eden ve istikamet veren bizatihi bir vasıta değildir. Esasen maddî vasıta gayri maddî bir istihsalde bulunamaz.

Bu «ben» dediğimiz şey nedir? Bu, bedenimize hayatiyet veren ölümsüz «Ruh» tur. Ben, bedenden ayrılınca ölüm dediğimiz olay meydana gelir. Fakat «ben» dediğimiz hakiki unsur var olmakta devam eder. Görüntüsü yoktur; bir fantom, hayal, hayalet, veya hortlak değildir. Yer yüzünde beden ne ise, ruh da kendi tezahür vasıtasında özlü bir cevherdir.

(Devamı 38. Sayfada)

ğası, bir saniyede ,merkezi benim bulunduğum nokta olmak üzere, yarı çapı 300.000 Km. olan bir daireye ulaştı. Fakat aynı şekilde ve aynı hakka sahip olarak öteki roketteki rasıt da aynı şeyleri söyleyecektir. Bu sebeple, onun için de ayrı bir ışık daire-i çizmemiz lâzım gelecektir. Yani bu rasıtta: «Ben duruyordum ve benim bulunduğum noktada ışık çaktı ve yayıldı öteki roket hareketinde idi» diyecektir. Durumu daha iyi kavrayabilmek için biz evvelâ bir A noktasının hususiyetini inceleyelim. Önce, I numaralı roketteki adama soralım. O, bize şöyle diyecektir: A noktası dairenin içinde olduğundan, ışık bu noktaya bir saniyeden önce varmıştır. II numaralı yerde bulunan ise, pek tabii olarak buna itiraz edecektir. O da bize şöyle diyecektir: Işığın bir saniye sonra ulaştığı dairenin dışında bulunan A noktasına ışık elbetteki bir saniyeden daha fazla bir zamanda ulaşacaktır. Şu hale göre, roketlerdeki rasıtlardan biri, A noktası için ışığı görünüş olduğunu iddia ederken, diğeri de bunun tamamen aksini iddia edecektir. Acaba bu A noktasına ışık, bir saniyeden evvel mi vardı, yoksa daha sonra mı? Bu hususu Einstein acaba nasıl izah ediyor? Bu artık rasıtaya göre değişen bir şey değildir. Diyebiliriz ki, A noktasına bir fotoğraf filmi konur ve bu filmin kararmasına ışığın ne zaman sebep olacağı tesbit edilebilir. Einstein diyor ki: bir seyyare üzerinde kâinatın boşluğuna bir işaret koyalım. Beş dakika sonra aynı noktayı işaret etmek istersek, acaba gene aynı noktayı bulabilecekmiyiz? Hayır.

Farklı iki zamanda, aynı bir noktaya işaret etmek manâsızdır.

Bunun tersi de doğrudur. Yani, farklı iki yerde, aynı bir zamandan bahsetmek de manâsızdır. O halde biz, farklı iki sistemi düşünürken, ikisi için aynı bir anı kabul edip meseleyi çözemeyiz.

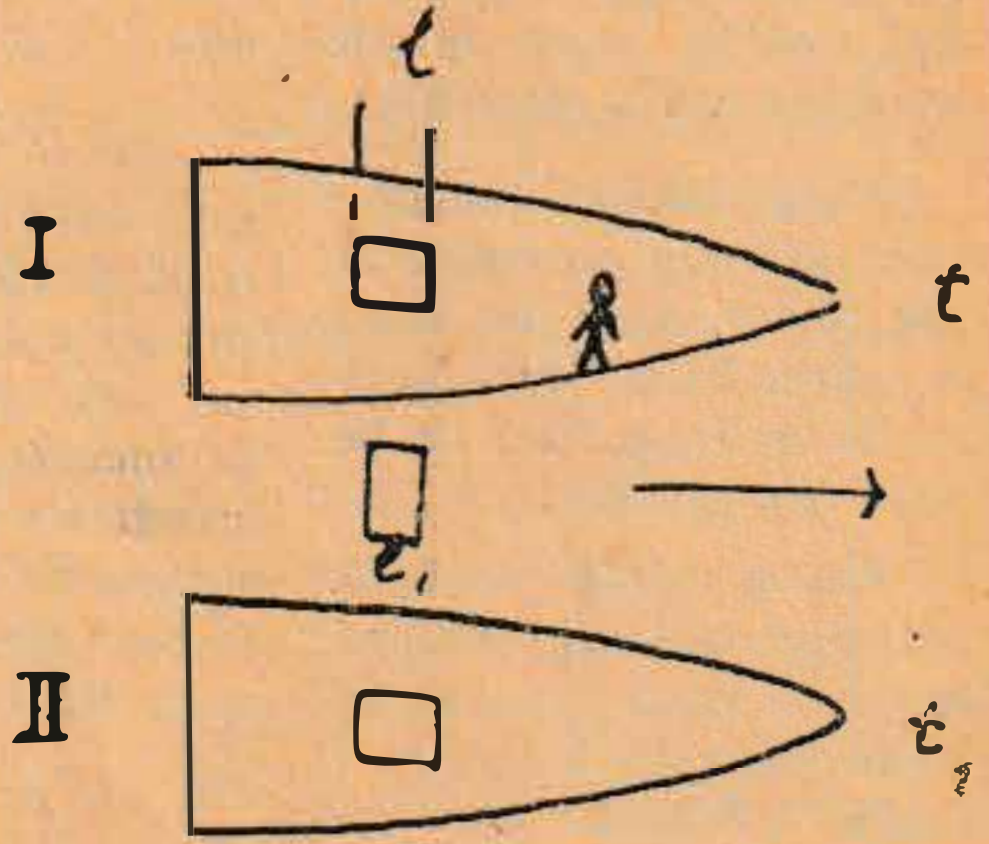
1 — Işık, her sistemde, aynı hızla yayılmaktadır.

2 — Bir sistemin mutlak sükûnette mi yoksa doğru düzgün bir harekette mi oldu-

ğu, hiç bir fizik deneyi ile tesbit edilemez.

İki madde halinde zikrettiğimiz hipotezi her şeyden evvel Einstein kabul etmiştir. Einstein'e göre, herkes için cari olan bir zamandan - yani hemzamanlıktan - bahsetmenin hiç bir fizikî manâsı yoktur.

Her hareketli sistemin kendisine göre bir zamanı vardır. Hangisinin zamanı daha hakikidir demenin de hiç bir manası yoktur. Şimdi, aynı hususların UZUNLUKLAR için de cari olduğunu söyleyebiliriz. Bu hususu izah için gene bir misalden faydalanalım. Burada gene iki roket düşünelim. Bunların üzerinde kare şeklinde birer pencere bulunsun. Eğer, sistemin içindeki uzunluk mefhumu, diğer sistemin içindeki uzunluk mefhumundan farklı ise, o zaman diyebiliriz ki: Sizin pencereniz kare değil dikdörtgendir (Şekil: II).

(Şekil: II)

Haddizatında bu pencere ya kare veya hutta dikdörtgen olmalıdır. Fakat Einstein'e göre ikisi de haklıdır ve ikisi de doğrudur. Zira, iki sistem içinde yapılacak ayrı ayrı ölçmelerde, birisinde hakikaten kare ve diğesinde de hakikaten dikdörtgen olduğu neticesi çıkartılacaktır. Fakat söylediğimiz gibi: «pencere bir cisimdir ve bu sebeple mutlak olarak ya şu veya bu formu haiz olmalıdır.» şeklindeki bir düşünce yersizdir.

(Devamı var)

Büyük RÜH Dostlarımız.

Kemal Yolcusu

Mahlûkatın ve mevcudatın Allahı idrak etmeleri tekâmül seviyelerine göre değişir. Meselâ ruh âleminde yeni teşekkül etmiş bir varlığı ele alacak olursak bu, muhitinden kendisine bir Allah seçmelidir. Onun seçeceği Allah, ya en çok sevdiği mahlûk veya en çok korktuğu varlık olacaktır.

Fakat tekâmül neticesinde kâinatın azametini idrak edince, artık her örneğe gelene karşı Tanrı demeyecek ve Tanrı fikri ile lâübalî olmayacaktır.

Büyük ruhlar ve büyük varlıklar tekâmül ettikçe, Allah ile kendi aralarında köprü kurmağa çalışacaklar. Bilâkis Allah ile aralarındaki sonsuz mesafeyi idrak ederek Tanrıya ulaşmak, onunla birleşmek şöyle dursun, ismini düşünmeğe bile cesaret edemiyeklerdir. Tanrı mahlûkatıyla görüşemez (tekâmülü ne merkezde olursa olsun) varlıklarıyla hasbihal etmez. Emirleri sonsuz bir intizam içinde tahakkuk eder.

İnsanlarla rabıta yapan varlıklar (1) Allahlıklarını iddia ettikleri takdirde onlardan bazı izahat istenmelidir. Meselâ:

I — Mahlûkatına, mevcudatının kemiyeti, keyfiyeti ve mahiyeti hakkında fikirler vermesi.

II — Eğer bu fikre yanaşmıyor ve insan varlığını küçümsüyor ise kendisine yeniden bir sual açılmalıdır..

III — Varlıkların en azametlisi kendisi olduğu halde mademki insana yaklaşıyor ve insanla rabıta yapıyor, ona görünüyor. Şu halde kendisinden daha dünkıymette olan eserlerinin ve sırlarının açıklanmasında ne mahzur olabilir? Bunu akıselim böyle kabule mecburdur.

IV — Keza Allahlığını iddia eden bir varlık tebligatının ilâhî olduğunu ileri sürüyorsa bu tebligatın mahiyetine ve şümülüne bakılır. Eğer derin bir felsefeyi ve müsbet bir görüşü ihtiva ediyorsa gerçekten yüksektir. Fakat kendisi sadece bir vasıta olarak kullanılmaktadır. Şayet basit ahlâk kaideleriyle ufak tefek hikâyelerden ibaret ise bunun doğrudan doğruya ancak, kendisini Tanrı mertebesinde gören basit bir varlıktan

geldiğine şüphe edilmemelidir.

Birinci hale göre, yâni, eğer bu tebligat bütün insanlığa hitap ediyorsa, o zaman o seyyareyi meselâ dünyayı idare eden büyük bir varlıktan geldiği anlaşılır.. Şayet felsefesi yer yüzüne tamamiyle şâmil olmayıp prensipleri de bütün dünyaya kabili tatbik değilse, gene mevzii bir varlıktan geliyor demektir. Bazan tebligatın içinde istikbale ait havadisler olabilir. Bunlar çok şey ifade etmezler. O, ya tebliğ veren varlığın, tebliğ verdiği cemiyetin istikbaldeki plânını okumuş olmasından veya tebliğ alan medyomun Klervuayan hasasından ileri gelmektedir. Kâinattaki varlıklar tebliğ verdikleri mahlûklara daima bir şeyler öğretirler. Ve tebliğ verdikleri kimsenin veya cemiyetin fikren aydınlanmasına çalışırlar. Tebliğ gayesi de esasen budur.

Meselâ, islâmın büyük lideri addedilen Muhammet, içinde bulunduğu cemiyeti ve o cemiyetin ahlâk prensiplerini, durumunu, mevki-

(1) Yani medyomlarla görüşerek onları irşat ettiklerini söyleyen ruhlar.

ini ve kendisine mülhem olan şeylerin bütünü, aynı zamanda kendisinin kâinat tan sezdiklerini tamamiyle izah etmiştir. Ve mensup olduğu cemiyeti bu suretle tenvir ve tanzim etmeğe çalışmıştır.

Tebliğ veren varlık yüksek bir merhalede ise muhakkak ki o merhaleden bir şeyler vermeğe çalışacaktır. Varlıkların yüksekliğinin yegâne ölçüleri şunlardır:

- 1 — Bilgileri.
- 2 — Bilgilerini öğretme kabiliyetleri.
- 3 — Tekâmülleriyle uygun hareketleri.
- 4 — İktidarları.
- 5 — Geniş ve olgun görüş ve düşünüş tarzları, vesaire..

Yukarıda tetkikinize sunduğumuz tebliğ birçok bakımdan istifadelidir. Yalnız spiritizma celseleriyle fiilen inşgul olmak isteyen kardeşlerimiz değil, Allah hakkında, inaalesef son derece lâûbali olmak hevesinde bulunan bazı insanların ruhi durumları üzerinde çok ilnî bir fikir ve bilgi vermiş olması bakımından bütün münevver insanlar bu tebliğde kendilerine faydalı olabilecek kısımları bulacaklardır. Zira «Kemal Yolcusu» başka bir tebliğinde «İnsanların tekâmül dereceleri Allah hakkındaki telâkkileri ile ölçülür.» demektedir.

CESEDİ KUMLARIN ÜZERİNDEYDİ

Kırım harbi sıralarında, 1855 te Passy'de Tour caâdesinde oturuyordum.

Bir gün öğleye doğru bazı şeyler almak için evimin bodrumuna indim. Pencereden giren güneş odanın sol tarafını aydınlatıyordu. Bir anda bu ışıklanan kısım bana deniz kenarında bir kum plajının gözlerimin önünde belirmesine sebep oldu. Plajda asker olan kuzenimin cesedi boylu boyuna yatıyordu.

Olduğum yerde sendeledim. Daha fazla orada kalamadım ve güçlükle merdivenlerden yukarı çıktım.

Ailem benim bu heyecanlı halim karşısında telaşa düştüler, ben gördüklerimi onlara anlatınca da benimle alay etmeğe başladılar.

Fakat bu olaydan 15 gün sonra Salier kumandanı olan kuzenimin ölümü hakkındaki feci haberi aldık. Kuzenim Varna'ya çıkartma yaparlarken ölmüştü. Ve tarih benim onu kumların üzerinde cansız yatar gördüğüm tarihe raslıyordu.

KARIM, ZAVALLI ÇOCUKLARIM...

Mösyö Andlau'nun Alsace'taki evinde birçok tanıdıkları sabah kahvaltısında toplanmışlardı. Avda olan ev sahibi bekleniyordu. Saatler geçiyordu fakat Mösyö Andlau dönmüyordu.

Hava sıcak ve sakindi. Bir müddet sonra yemek odasının ardına kadar açık olan penceresi aniden büyük bir gürültüyle ve sertçe kapandı sonra tekrar süratle açıldı. Masada yemek yiyenler pencerenin bu rüzgârsız havada kendiliğinden şiddetle açılıp kapanmasından dolayı şaşkınlığa düştüler. Evin sahibesi, «Bir selâket gelmek üzeredir.» diye ayağa fırladı.

Kahvaltı durmuştu.

45 dakika sonra avcının vücudu bir sedye üzerinde getirildi. Göğsünden bir kaza kurşunu ile vurulmuştu. «Karım ve zavallı çocuklarım...» diye fırladıktan sonra öldü.

Gideli Çekmece!

"Sizin gibi... bir kızım olmasını çok isterdim... İyilikleriniz için, size teşekkür edeceğim..."

«Köydeki komşumuz Elise M., yer yüzünde kimsesi olmayan, fakir ve yaşlı bir kadındı.. Yatağından kalkamayacak kadar ağır hastalandığı zaman, en tabii bir insanî vazife olarak, doktor çağırdım ve hastalığı süresince ona baktım..

Ölüme yaklaştığı son gece, yanında bulunuyordum... Onun, üzerimde dolaşan minnet dolu, tatlı bakışlarını ve halsiz gülümseyişini unutamam... Sabaha doğru bana:

— «Sizin gibi... bir kızım olmasını, çok isterdim... dedi: İyilikleriniz için... size, teşekkür edeceğim... Size, söyleyeceğim..»

Ve, sustu... gözleri ,ağır ağır kapandı, soluğu hafifledi, komaya girdi.

Ertesi gün de, öğle üzeri, ruhunu teslim etti. Seksen yedi yaşındaydı...

Cenâzesinde, sadece ben ve yakınlarım vardık...

Aradan bir kaç gün geçti..

Rüya görüp görmediğimi, uyanık olup olmadığını kat'i olarak söyleyemeyeceğim bir gece, yaşlı kadını gördüm: Karyolamızın ayakucunda ,ayakta duruyordu.. gençleşmiş gibiydi, üzerinde, o âna kadar hiç görmediğim, süslü bir elbise vardı..

Gayet belirli bir şekilde, bana:

— «Yavrum!.. Senin sâyende, ömrümün son günlerini gayet rahat geçirdim..» dediğini duydum; «Sevildiğimi hissettim... Sana teşekkür etmek istiyorum yavrum.. Bahçeme git... Büyük kestane ağacının dibindeki toprağı kaz.. Orada, küçük bir çekmece bulacaksın.. Senindir.. Bunun için, bana teşekkür etme kızım... Benim için endişelenme... Şimdi, öyle mutluyum ki... Ara sıra, yaşlı Elise'i düşün!.. Benim için duâ et... Allahısmarladık...»

Sözleri sona erince, buharlaşır gibi oldu, boşlukta dağılarak, gözden siliniverdi!..

Yanımda yatan eşimin muntazam nefes alışlarını duyuyordum: Elise görüldüğü zaman uyanık mıydım, yoksa, o geldiği zaman mı uyanmıştım, tekrar ediyorum, bu konuda ,kesin olarak hiç bir şey söyleyemeyeceğim...

Ertesi sabah, geceki olayı anlattığım zaman eşim, sözlerimi şüpheli, hatta, hafiften alaycı bir edâ ile karşıladı..

Ama, ben, herşeye rağmen, büyük kestane ağacının altında bir araştırma yapmağa karar vermiştim.. Nihâyet, ısrarlarım karşısında, benimle gelmeğe râzı olan eşimle beraber, gidip, ağacın yarım metre

çevresini kazdığımız zaman, küçük bir çelik çekmece bulduk, çekmecenin paslanmış kilidini kolayca açtık; içinde 300 000 Frank ve Elise'in, sararmış bir fotoğrafı vardı!...

Bu, izâhı güç, garip olay, üzerimizde bir şok tesiri yapmıştı.. Ben, günlerce etkisinden kurtulamadığım bir sinir krizi geçirdim..

Paranın önemli bir kısmı ile, dostumuza güzel bir mezar yaptırıldı..

Bu garip, esrarlı olayı nasıl açıklayacağımı, hâlâ düşünürüm...»

(Confidence)

Aşağıdaki olay, dünya çapında ün sağlamış, Amerikalı ressam, Girard Hale'nin başından geçmiştir.

Hale, Paris'de bulunduğu sırada, Bayan Jouvenet'nin portresini yapmak üzere, Loire Şatosu'na dâvet edilmişti..

Bayan Jouvenet ile eşini tanımayan ressam, şatoya en yakın istasyona bilet aldı ve trene girdi... Kompartmanda, kendinden başka yolcu yoktu. Trenin hareketinden az sonra, hafif bir uykuya dalan ressam, kompartmanda bulunan birinin varlığını hissederek, gözlerini araladı: Karşısında, genç bir kadın oturuyordu. Genç kadın, olağanüstü güzel değildi ama, Hale, ressam gözüyle onu inceledi ve ilgisini çekecek kadar sempatik ve câzip buldu..

Yol arkadaşlığının tabii bir sonucu olarak, kısa bir susuştan sonra başlayan konuşmaları, genç kadının modern resim sanatı üzerine söz açmasıyla, ressam için ilginç bir hâl aldı... Konunun bu yola dökülmesi, Girard Hale'i memnun etmişti; anlaşılacak hiç de, sıkıcı geçmiyecekti seyahati...

Bir ara, genç kadın:

«— Merak ettiğim bir konuyu aydınlatmanızı rica edeceğim...» dedi; «Bir kere gördüğünüz kimsenin resmini, sonradan hâfızanızda canlandırarak yapmak, mümkün müdür?.. Meselâ.. benim portremi yapmanız?..»

Hale:

«— Mümkündür elbet!..» diye gülümsedi: «Ama ben, modelin karşımda olmasını tercih ederim.. Çalışma tarzım budur daha doğrusu..»

Tren, ressamın ineceği istasyona on mil kadar yaklaştığı sırada, genç kadın ayağa kalktı ve:

«— Size veda etmek zorundayım..» dedi; «yüzümü unutmanıza vakit kalmadan, tekrar karşılaşacağımıza eminim...»

Genç kadının gidişinden sonra, yolculuğuna tek başına devam eden Hale, şatoya gelince, Bay ve Bayan Jouvenet, kendisini hararetle karşıladılar.. İkisi de, ressamın tahmininden çok daha yaşlıydı...

Kendisine tahsis edilen dairede giyininip, akşam yemeği için salona inen ressam, merdivende, birdenbire, kompartmanda, trende rastladığı genç kadınla karşılaşın-

(Devamı 38. sayfada)

DÜVÜK VAZİFELİLER DUTUK VAZİFELİLER

(Geçen sayıdan devam)

Yazan: Suat TAHSUĞ

İsa, İblis tarafından çölde denenmekte idi.

«... İblis onu mukaddes şehre götürdü ve mabedin kulesi üzerine koyup kendisine dedi: Eğer sen Allahın oğlu isen, (Rabbin seçkin ruhu isen S. T.) kendini aşağı at; çünkü yazılmıştır: «Meleklerine senin için emredecek; ayağın bir taşa çarpmasın diye, elleri üzerinde seni taşıyacaklar (Mezmun, 91: 11, 12) İsa ona dedi: «Sen Allahın Rabbi denemeyeceksin» diye yazılmıştır (Tesniye 6: 16).

Bizler umumiyetle İblisden bahs olunca insanın aşağılık sevki tabiiere kapılması veya kapılmamasını düşünürüz. Fakat, buradaki imtihanın kuvvetine bakın ki yanlış davranışa esas teşkil edecek taklit bir ayetle gösterilmektedir. Bunun cevabı yine bir ayetle verilmektedir. Kendini atmak veya atmamak; bir işe girişmek veya girişmemek... Nasıl olsa korunacağım diye bir işe girişmek mi, mânasız bir deneme mi, yoksa gerekeni yapmak mı?.. Yukarının arzusunu yerine getirmek mi?..

O zaman elbet varlık korunacaktır.

«İblis İsayı çok yüksek bir dağa da götürdü ve ona dünyanın bütün ülkelerini ve onların izzetini gösterdi. Ve İblis ona dedi: Eğer yere kapanıp bana tapınırsan, bütün bu şeyleri sana veririm. O zaman İsa ona dedi: Çekil, şeytan, çünkü: «Rab Allahına tapınacak, ve yalnız ona kulluk edeceksin» diye yazılmıştır (Tesniye, 6: 13). O zaman İblis onu bıraktı; ve işte melekler gelip ona hizmet ediyorlardı. (Matta: bab 4, 8-11).

Kendini gelişigüzel olaylara bırakmak değildir bu. Madde önünde, putlaştırılan

kıymetler önünde yere kapanmak değildir bu.

Bu, yukarının emirleri, kanunlar önünde itaattir ve o zaman «Meleklerine senin için emredecek; ayağın bir taşa çarpmasın diye, elleri üzerinde seni taşıyacaklar» ayeti tahakkuk eder.

Kendi öz nefsi, şöhreti, memnuniyeti, itminanı uğruna çalışan insanın tabi olacağı bir ayet değildir bu. Bu bir teslimiyettir.

Öyle bir teslimiyet ki, niçin teslim olunacağı da bilinmektedir. Kâinattaki şümül ve ahengi tanımak, bu ahenk içinde falsolu bir ses çıkarmamak, şuurunu o yönde kullanabilmek bir imandır. Gerçek üstün tesirlere uymaktır. Ve bu putperest inancı da değildir...

İmtihan mevzuunda, Luka incili, 4. Bab 13. ayeti de burada zikretmemiz bizler için çok faydalı olacaktır: «İblis her tecrübeyi bitirdikten sonra, bir zamana kadar ondan ayrıldı.»

Demek ki yeryüzünde yaşayan hiç bir varlık imtihansız yaşamamaktadır. Ve hayat içinde de bu imtihanların sonu gelmemektedir.

Bu anlatışımıza esas teşkil eden taraf, besbellidir ki bir tek insanın bir tek macerası değildir. Eğer böyle olsaydı, bu yalnız İsayı alâkadar ederdi; biz de onu hiç bilemezdik ve bu macera da bize inciller vasıtasıyla intikal edemezdi.

İnsanların tekâmül macerasında bir eşlik, benzerlik, ortaklık bulunmazdı. İnsanlar teker teker bilinmedik bir hale gelir, bilinmedik, bilinemeyecek tarzda uçar ve giderlerdi.

O zaman insanların birlikte yaşamasına lüzum yoktu. Sevgi diye bir şey olamazdı. Ve bizler birbirimizi hiç anlayamaz, birbirimize dokunamazdık. Birbirimizin var olduğunu bile bilemezdik. Yine de incil o kunduğu zaman böyle düşünülebilir ki elbette ki bu görüş batıldır. Ve bu batıl görüş insanları büyük bir ıstırap ve kedere sevk etmektedir. Mevhum bir «O» düşünülmektedir. Bu mevhum «O» ndan mucizevi bir tesir, bir kurtuluş ipi, bir hidayet, bir inayet beklenmektedir.

Bu ip vardır! Fakat nerededir? Nasıl tutulur?

Bu ip hareketsiz, aptalca, bilgisizce bir yalvarış tarzında bekleyen insanın boynuna geçirilecek bir düğüm değildir.

İnsan şuurunda yaşanacak bir mace - ranın sonucunda kurulan bir irtibat, varılan bir gerçektir. Biz, belki de hiç anlamadan buna «Vicdan» diyip geçiyoruz.. Vicdan bir kelime değil yaşanan bir gerçektir; güneş kadar reeldir.

Şu halde, çölde İblis tarafından denenmekte olanı İsa olarak değil, bizler olarak düşünelim. Kısır gördüğümüz dünyada bize bir ümit kapısı gösteriyorlar: Bir şey var. Ve o seni korur diyorlar. At kendini.. Nereye? Ve hangi esasa göre?

İnsan bilmeden, bir üstünü yaşama - dan kendini atamayacaktır. Çünkü bu atış «Acaba doğru mu, yanlış mı?», «Olur mu, olmaz mı?» diye yapılan bir deneme atışı değildir. «Rabbi denemeyeceksin» denilmiştir. Bu olaylar içinde, bir üstünü yaşamakta olan varlığın seyridir.

Şimdi, bir de Matta İncili, Bab 4, 8-11, Luka incili, Bab 4, 5-8 ile karşılaştıralım: Orada: «Onu yükseğe çıkararak dünyanın bütün ülkelerini bir an içinde kendine gösterdi. Ve İblis ona dedi: Bütün bunların hükümdarlığını ve onların izzetini sana vereceğim; çünkü o bana verilmiştir; is-

tediğime onu veririm. İmdi önümde secde kılırsan, hepsi senin olacak. İsa cevap verip dedi: «Rab Allahına tapınacak ve yalnız ona kulluk edeceksin» diye yazılmıştır.

Bu karşılaştırmamızdan çok mühim neticeler çıkmaktadır: Dört tane incil vardır. İnsana öyle gelir ki, madem dört tane var; birini okuyunca diğerlerine ne lüzum var? Hepsi aynı şeyi anlatmıyor mu?

Halbuki aynı bahsi anlatan ayetlerde kelime değişiklikleri vardır. Ayrıca daha evveline, Tevrata da atıf yapılmaktadır. Şu halde yapılacak bir tetkikatta bir ayeti açacak diğer ayetler aranmalıdır ki beklenen netice elde edilsin. Araştırmacı insan şuuru, terkipçi bir ameliyeye zorlanmaktadır.

Yukarki ayetler şöyle düşünebilme imkânını vermektedir: **Onu yükseğe çıkardı.** Burada, Mattadaki «Dağ» sembolü kalkmaktadır ki ruhî bir yükselişe işarettir. Dünyanın bütün ülkelerini **bir an içinde** kendine gösterdi. Mattada «bir an içinde» yoktur. Bu da dünyadaki muhtelif tekâmül safhası icaplarının topyekûn şuurda bir mütalâasıdır. **Çünkü o bana verilmiştir.** İmdi önümde secde kılırsan hepsi senin olacak

Hadiseleri tek tek yaşamak.. Her önüne gelene dört elle sarılmak; yalancı haz ışıklarının takib ettiği ıstırap gayyaları, hayatlar, hayatlar, hayatlar... Bunların terkipsiz bir yığın halinde birikmesi ve ümitsiz, şaşkın insanoğlu. İşte şeytanın, bu çeşit tekâmülü vaadettiği hayatın izzeti.

«Rab Allahına tapınacak ve yalnız ona kulluk edeceksin» denildiği zaman, bütün o dağınıklıkları terkip eden mutlu bir aydınlık ve üstünlük, yeni ve üstün bir yaşayış belirlemektedir. Kıymet ölçüleri yerden (yere kapanıp...) değil, yukardan gelmektedir.

(Devamı var)

RUH ve MADDE'nin 5. cildinin mevcudu azalmaktadır.

Arzu eden okurlarımıza 25.— T.L. ödemeli olarak gönderilir.

Sipariş adresi : P.K. 1157 — İSTANBUL

Brezilyadaki Spiritizmanın Muhtelif Cepheleri

Geçen yazımızdaki tasnife göre Brezilyada sayısı en çok ve resmen çalışan «Centro» lardan başlayarak Beyaz Masa gurubundan bahsedelim

İlkin yukarıda kullandığımız tabirler hakkında bir açıklama yapalım.

Centro kelimesinin asıl Türkçe manası merkez olmakla beraber, burada kastedilen pek de merkezleştirme değildir. Bir gurup insanların toplanma yerini ifade ediyor. Bu sentroler her şehirde ve her yerde mevcut. Kimi apartınan katında, kimi hususi bir surette inşa edilmiş bir apartınan katında, kimisi ev arkası bir barakada haftanın muayyen 2 veya 3 gecesinde çalışırlar. Her birinin bir ismi vardır. Rehberin (Guia), sokağın veya lalettayin bir isim takarlar. Hepsinin de bu isimleri ve kuruluş tarihini zikreden tabelaları vardır. Hani bizim memlekette mevcut olan spor klüpleri, mahalle isimleri v.s. gibi...

Beyaz masa tabiri de çalışmaların yapıldığı masanın beyaz örtü ile örtülü olduğundan ileri gelir. Bu tabir başka rümlerle (meselâ UMBANDA) çalışan diğer guruplardan ayırt etmek için kullanılır ve beyaz da malûm olduğu gibi umumi olarak müsavat sevgi ve temizlik ifade eden bir renk olduğundan da hepsi (ALLAN KARDEC) prensiplerine göre çalışırlar.

Çalışmaları şöyle olur: Odanın veya

salonun bir köşesinde beyaz örtülü bir masa, etrafında da masanın boyuna göre 15-20 veya daha fazla iskemle bulunur. Masadan 2 metre mesafede bir konferans salonunda olduğu gibi ortada bir koridor bırakarak sandalyeler dizilir sol taraf kadınlara, sağ tarafa da erkekler otururlar.

Her sentronun kayıtlı üyesi olmakla beraber hariçten de girilebilir. Muayyen bir saatte reis (Presidente) masanın etrafındaki iskemlelere seçtiği yetişmekte olan veya yetişmiş medyomları oturtur ve hafif bir ışık bırakarak diğerleri söndürülür. Reis hazır bulunanlara, düşüncelerini Allah ve İsaya çevirmelerini talep ettikten sonra duaya başlar. Bu sırada masanın etrafındaki medyomlar, ellerini masanın üzerinde, avuçları açık ve derin derin esneyerek, yavaş yavaş transa girmeğe başlarlar. Reis duaları bitirdikten sonra sırasıyla her medyomun arasına girerek enkorpore olan ruhun, kim olduğunu sorar ve Allah namına (EM NOME DE DEUS) konuşabileceğini söyler (Yani konuşmanın iyi bir maksatla yapılabileceğini belirtiyor). Bu muhavereler çok değişiktir. Çoğu bedensiz rehberler tarafından getirilen daha bedensiz durumunu fark edemeyen ve hâlâ maddi bedenine sahip olduğunu sanan ruhlar.. Bunlara esas vaziyetleri anlatılarak artık rahat edecekleri ve Allaha dua etmeleri

söylenir. Kimi hemen razı olur, olmayan da inanması için tazyik edilir; kimi en sonunda kabul edip «Allaha şükür» der ve çekilir. Fakat arada da «Allahı tanımıyorum» diyenler de olur ve bunlar için de bir dua okunur. Dua ekseriya «Padre Nostium» (Portekizcedir). Bunun haricinde gurubun daimi bedensiz dostları bazı tenkit ve tavsiyelerde bulunur ve tedaviye ihtiyacı olanlara paslar verilmesini söyler, reis yardımcısı ve varsa bu işte tecrübeli bir iki kişi hazır bulunanlara paslar verir. Umumiyetle kadınlara kadınlar, erkeklere de erkekler pas verirler.

Bazan da hazır bulunanlara bir mesaj vermek isteyen bir akraba veya dost masadaki medyoma enkorpore olur ve mesajını verir.

Bu arada sual sormak isteyenler (bunlar evvelden reisten sıra numarası almışlardır) sırası ile suallerini sorar ve cevaplarını alırlar. Seans tekrar bir dua ile kapatılır. Evvelden de masaya konmuş ve manyetik seyyale almış su dolu sürahidene kadehler doldurularak ilkin medyomlar, sonra da haziruna dağıtılır.

Yukarıda anlattığımız sahne, bazı değişiklikler hariç bu gurup sentrolarda hemen hemen aynıdır.

Şahsî kanaat ve görüşlerimize nazaran da bazı hallerde bu toplantılar animizma (yani yerlilerin eşyaların ruhlarna inanmaları) ile epeyce karışmış bulunur. Spiritizma ile animizmayı ayırmak pek kolay olmamakla beraber yine de şahsî kanaatimize nazaran bazı sentrolarınki halis animizmdir. Bununla beraber şahit olduğumuz bazı enteresan hadiseleri de zikrederim. Meselâ masanın ortasında bulunan, cam kabın içindeki suyun kendi kendine kaynaması ve buhar çıkarması birkaç dakika sonra da o sudan içince soğuk olduğunu görmemiz veya doğru dürüst kendi lisanlarını bilmeyen medyomların yabancı lisan konuşmaları (Ksenoglosi) bunların arasındadır. Bir defasında da okumak bile bilmeyen medyom, dakikalarca Teksas şivesiyle İngilizce konuşmuş, bir defasında da başka bir yerde Medyom Arapça konuşmağa başlamış, reis anlama

yıp ne lisanıdır acaba diye sorunca ben Arapçadır demiştim. O da biliyorsa konuşmamı söyledi.

Bildiğim bir kaç Arapça kelime ile Türkçe veya başka lisan bilip bilmediğini sordum. Fransızca bildiğini söyledi ve konuşmağa başladık. Fransızcası epey bozuk ve Beyrutun o her kelimeyi uzatıp konuşma telaffuzu ile Lübnanın Zahle şehrinden ismi Saad Rızkallah olduğunu, Brezilyada da bir akrabasını takib ettiğini ve masaya zorla getirildiğini söyledi.

Bütün bu hadiseler, mevcut bulunanlarda, büyük tepki yaratmamakta ve normal denecek bir şekilde karşılanmaktadır. zira çoğu senelerden beri bu çalışmalarda bulunmuştur. Ve hatta kimi de çocukluktan beri...

Ruhlara sorulan sorularda, istikbali umumî olarak öğrenmek merakı veya adi bir tecessüs değil de umumiyetle herkes çare aradığı meseleyi sormaktadır. Meselâ: «Aldığım ilâç münasip mi?», «Bu başlayacağım iş hayırlı mı?», «Hastalığım geçici mi?» gibi sualler arada, tabii, kızına bir koca bulmasını rica eden bir kadıncağz da bulunur. Bu insanları tahlil edecek olursak her sosyal sınıfa mensup olanları buluruz. Dr., avukat, mühendis gibi kültür sahipleri olduğu gibi basit halk sınıfından olanlar tabii ekseriyeti teşkil etmektedir. Bu yerler onlar için, bir nevi sosyal yardım merkezi gibi bir şey. Maddî tarafı pek hafif olmakla beraber, manevî tarafı münakaşa götürmez bir hakikattir. Hepsinin yüzünde aradığını bulan ve imanından emin olanların o saf ve temiz ifadesi vardır.

Unutmamak lâzımdır ki, Brezilyada spiritizma bir din diye telakki ediliyor ve bunu yalnız halk değil bu mevzularla daha ciddi şekilde alâkalı olanlar da böyle kabul ederler. Bu hususta yaptığımız bazı temaslarda, «spiritizmayı din değil de doktrin olarak kabul etmek daha doğru olur» görüşümüze karşılık şöhret sahibi bir spirit profesör ve muharririn iddiası şöyle: «Değilmi ki religion (din) latineden (religare) tekrar Tanrıyla irtibatı ifade ediyor, spiri-

(Devamı 25. sayfada)

Aynada Gördüklerimiz:

PAZARLIK

Yazan: Salihi ÖGE

Toplum içindeki karşılıklı güvensizliğin iktisat ve ticaret dilindeki adı: Pazarlık...

Yüz kuruş ister, doksana iner, seksene verir.

Niçin? dersiniz. Başka çarem yok diye cevap verir. Bu malın gerçek satış fiyatı 80 kuruştur. Fakat ben 80 kuruş istersem müşteri 60 kuruş verir. İdare etmeyeceği için tabii ben vermem o da 80 kuruşa almaz gider. Aynı mala başka yerde 100 kuruş isterler, müşteri yine 60 verir. Satıcı doksana iner, müşteri yetmiş'e çıkar, nihayet seksen'de birleşilir, alınır satılır. Ve, bu temadi eder gider. Ben malın gerçek fiyatını istediğim için tenzilât yapamam, adım «pahacı» ya çıkar, bir gelen bir daha dükkânıma gelmez, rakibim pazarlık yaptığı için adı «uyaroğlu» olur. O iş yapar ben sinek avlarım. İlle pazarlık yapmayacağım diye bütün gün alış-veriş yapmamayı göze almamı tavsiye eder misiniz siz?..

Müşteriye sorarsınız: Niçin pazarlık yapıyorsunuz?

Başka çarem yok der. 100 ister 80'e verir; ben pazarlık yapmasam zannediyor musunuz ki 100 isteyen satıcı: «Arkadaş, ben pazarlık yapacaksın sandım da onun için 100 kuruş istemiştin, sen mademki pazarlık yapmadın bu malın gerçek fiyatı 80 kuruştur, buyurun 20 kuruşunuzu» desin?..

Satıcının yukarıdaki mütalâasını anlattırsınız, o gerçek fiyatını istese bile siz yine eksik fiyat veriyormuşsunuz dersiniz.

—Elbette eksik fiyat vereceğim der. Nereden bilirim ben o malın gerçek fiyatının 80 kuruş olduğunu? Satıcının istediği fiatta pazarlık payı bulunmadığını?..

Nasrettin Hoca merhum sağ olsaydı şüp-

hesiz ikisine de «Haklısın» diyecekti. Fakat biz müsaade ederseniz ikisini de haksız bulduğumuzu söyleyeceğiz.

İkisi de haksızdır; çünkü ikisinin de gerçek gayesi karşısındakini aldatmaktır. İlk nazarda müşterinin durumu «aldatmak» tan ziyade «aldanmamak» çabası gibi görünse de biraz derinlemesine düşüncemizi daıldırduğumuz takdirde onun da aldatmak çabasında olduğunu görürüz. Tabii bu aldatma savaşında ikisinin de ayrı ayrı silâhları vardır.

Satıcının silâhı kendi bilgisi ve buna mukabil karşısındaki müşterinin bilgisizliğidir. Satıcı malın mâliyetini bilir, fiyat isterken dayandığı kuvvetli bir mesnettir bu bilgi.. Müşterinin - ne kadar bilgiç olursa olsun - malın maliyeti hakkındaki bilgisi ya hiç yoktur, ya da noksandır, kulaktan dolmadır. Satıcı sadece malın maliyetini değil, müşterisinin bu yöndeki noksanlığının ölçüsünü de bilir. Satıcının tecrübeleri ona bu sezgiyi bu melekeyi kazandırmıştır. Bu bilgileri, satıcıya kuvvet verir ve bu kuvvetini vicdanının, ticaret terbiyesinin müsaadesi nisbetinde müşterisinin üzerinde dener, ne kopartabilirse «kâr» dir.

Gelelim müşterinin silâhlarına :Müşterinin, alacağı mal hakkındaki bilgisizliğine karşılık bir bilgisi vardır ki o da, satıcının müşteriye daima muhtaç olduğu bilgisidir. Müşteri bilir ki satıcı malını satmak zorundadır. Boşalan kasasının dolması, tekrar boşalması, tekrar dolması, bu dolabın daima dönmesi gereklidir. Müşteri bilir ki bu dolabı döndürecek olan kendisidir.

Müşteri de, işte elindeki bu silâhla evvelâ müdafaaya sonra hücumla geçer.

Müşterinin kafasında bir bilgi, dolayı - siyle elinde bir silâh daha vardır; satıcının bir çok rakibi'nin bulunduğu bilgisi.. Müşteri bu bilgisiyle de satıcıyı tehdit eder: Sen bilirsin der, benden en azını kazanırsan senin dolabını döndürürüm, aksi halde komşunun kasasını doldururum.

Satıcı:

— Etme gitme... İşte malın alış fiatı, şu da benim kârım.. inanmazsan...

Müşteri inanmıştır, fakat bu inanç malı almasını gerektirmez. Ya hiç kâr vermiyecek, hatta elinden gelirse zararına alacak, yahut da çok az kâr verecektir. Ama o kardarcık kâr satıcıyı tatmin eder mi? O, müşterinin umurunda değildir. İşte karşısındaki firma vadesi gelen bono'nun ödenmesini sağlamak için zararına mal satmayı göze almış bulunuyor, yeter ki kasasına para girsin.

Burada, biraz satıcının tarafını tutar gibi bir davranış sezecek olan okuyucularımıza şunu bilhassa hatırlatmak isteriz ki, şayet umumiyetle satıcının «aldattığı» bir vakıa ise de bu, belki genel olarak satıcının elindeki silâhın devamlı olarak düzenli çalışmasından, buna karşılık müşterinin silâhının ise zaman zaman ârıza gösterip teklemesinden ileri gelmektedir. Değilse niyet olarak ikisinin niyeti de «aldatmak» tır.

Gazete müvezzii ile anlaşıp, ödediği bir tek gazete ücreti karşılığında birden fazla gazete alıp okuduktan sonra iade etmek suretile bayi'nin kârına ket vuran, gazete çıkarıcının kârını çalan okur - müvezzii işbirliğindeki aldatmaca oyununun toplumumuzda ne kadar yaygın halde bulunduğu ve bu

oyunun oyuncularını arasında maalesef varlıklı kimselerin büyük bir yer işgal etmesi iddiamızı isbata yetecek nitelikte tipik bir örnektir.

Gözlerimizi toplum üzerinde enine boyuna gezdirirsek bu örnekleri bir hayli artırmak mümkündür.

Fakat bizim amacımız hiç kimseyi, hiç bir zümreyi herhangi hareketinden ötürü muaheze etmekten ziyade, tekâmül yönünden aynamıza aksedenleri aktarmak olduğu için buna lüzum görmüyoruz.

Ancak; karşılıklı alış-verişlerimizde pazarlık etmek ihtiyacını ne derece hissedi yorsak toplum olarak tekâmülümüzün o yönden o derece ıslaha muhtaç olduğunu gözden kaçırmamak faydamıza bir davranış olacaktır.

Alış verişlerimizdeki karşılıklı güvensizliğin işveren ile iş gören münasebetlerindeki aynamıza aksedecek tarafları başka bir yazımızda incelemek niyetindeyiz.

Sözlerimizi alış-veriş babında Halil Cibran'ın şu istifadeli sözlerle sona erdiriyoruz :

«Arzın hediyelerini mübadele etmekle dir ki bolluğa kavuşur ve hoşnut olursunuz.»

«Fakat bu mübadele (bu değiş - tokuş) sevgi duygularıyla ve adalet düşüncesiyle yapılmazsa, bir kısmımızı oburluğa, bir kısmımızı da açlığa sürükler.»

« Çarşılarınızdan ayrılmadan önce,, hiç bir kimsenin elleri boş dönmemesine dikkat edin.»

«Çünkü arz'ın hâkim ruhu, en küçüğünüzün ihtiyaçları tatmin edilmedikçe rüzgârlara yaslanarak huzur içinde uyuyamaz.»

RUH ve MADDE

- Daima daha faydalı
- Daima daha güzel
- Daima daha zengin münderecat

**RUH ve MADDE'de bütün sorularınızın cevabını bulacaksınız.
RUH ve MADDE'nin gayesi daima size hizmettir.**

Abone ve sipariş adresi : P.K. 1157 — İSTANBUL

Müşahade, Muhakeme Karar

Eski Ruh ve Kâinat mecmualarının 9. sayısında
intişar eden Üstad Bedri RUHSELMAN'ın bir ya-
zısını aşağıda iktibas etmiş bulunuyoruz.

Tekâmülün çok ileri merhalesi olan vazife bilgisi safhasına insanı dünyamızda iken hazırlayıcı unsurlardan biri ve belki başlıcası da bu yazının başlığı olarak takdim ettiğimiz kelimelerin ifade ettiği mânâlarda mündemiçtir.

Herhangi yapacağımız bir işte olduğu gibi, muhitimizde, yakınımızda ve uzağımızda bulunan bütün varlıklar ve hemcinslerimiz hakkındaki düşünce ve duygularımızın iyiye veya kötüye müteveccih istikametlerinin çizilişinde müessir olan bu mânâlar hem kendi tekâmülümüzün, hem de cemiyet hayatında selâmet ve emniyetimizin sağlayıcısı birer kıymet haline geçerse ne mutlu bize!..

Hemen hemen hayatımızın her adımında bu üç faaliyetin bilerek bilmiyerek, isteyerek istemiyerek karşımıza dikildiğini söylersek okuyucularımız bu sözlerimizi hiç de yabana atmazlar.

Fakat insanlık durumunun oldukça görgü ve tecrübesizliği yüzünden biz, müşahade, muhakeme ve karar ameliyelerinde sık sık hatalara düşer ve bu hatalarımızın da ekseriya acı neticelerini duyarız. Neticelerin bu acılığının, ya bizi çok kıymetli bir dostun kalbini kırmak, ya cemiyette bize karşı gösterilen itibar ve itimadı kaybedici durumlara düşmek, ya ayağımıza kadar gelmiş bir nimeti kaçırmak veya iş hayatımızdaki mühim muvaffakiyetsizliklerimizi hazırlamak gibi maddi üzüntülere sevketmek şeklindeki tezahürlerini bir tarafa bırakalım, bundan daha kötüsü, başkaları hakkındaki kötü ve münasebetsiz düşüncelere sürüklenmiş olmaktan mütevellit ıstırabın vicdan âzâpları halinde dünya içinde olduğu kadar dünya ötesi hayatımızda da uzun müddet ruhumuzu tâzip edici tecelliyatı vardır.

Bütün düşüncelerimiz, bütün fiil ve amellerimiz hızını müşahade, muhakeme ve karar faaliyetinden alır.

Vaktiyle tanıdığım bir genç vardı. Bu zatın gözünün sınırları dumura uğramış, ebedî ve kat'î bir körlüğü intaç etmişti. Bununla beraber gözleri açık bulunuyordu.

Bir gün umumî bir bahçede oturmuş müzik dinliyorken karşısında oturanlardan birisi kendisine şöyle bağıyor: Gözünü buradan çevirecek misin? yoksa çevireyim mi?

Müziğin tatlı nağmelerini içine sindirmekle meşgul olan biçare âmâ genç, o kalabalık içinde farkında bile olmadan gözlerini karşısındaki adamın genç eşine dikmiş olduğunu ve yukarıdaki ihtarla kendisinin münasebeti bulunduğunu aklına bile getiriyor. Onun bu lâkaydisine karşı, karşındaki adam karısına böyle apaçık göz dikmesi yetmiyormuş gibi bir de ihtarına aldırış etmemesi suretiyle kendini tahkir etmek istediğine zahip oluyor ve büsbütün sinirlenerek yerinden kalkıyor ve biçare gencin yanına geliyor, ona şiddetli bir tokat atıyor.. Orası karmakarışık oluyor. İş kısa bir zaman sonra anlaşılıyor ama, iş işten geçmiş oluyor ve adam çok güç bir durumda kalıyor.

İşte müşahade, muhakeme ve karar sakatlığının ve onun çok kötü neticelerinden birinin açık misalini burada görüyoruz.

Yine vaktiyle bir yerde okumuştum:

Pariste lokantaların birinde bir müşteri garsona:

«— Garson, diyor, bana bir biftek getir.»

Fakat bu emri verdiği sırada onun masasının tam karşısındaki masada bulunan bir müşteri alay eder gibi zoraki bir hareketle öksürüyor:

«— Öh, öhööö!..»

Yemeği ısmarlıyan adam buna iyice içerlemekle beraber sesini çıkarmıyor ve susuyor.. Aradan bir müddet daha geçiyor. Garson geliyor. Bu defa garsona yine yüksek sesle:

«— Bana bir bardak şarap getiriniz» di-

yor. Fakat bu sözünü henüz bitirmeden karşısındaki masadan aynı adamın yine aynı tarzda öksürdüğü duyuluyor:

«— Öhö, öhöööö!..»

Bu defa beriki dayanamıyor ve hemen yerinden fırlıyor, ötekinin karşısına geçerek:

«— Siz bir edebsizsiniz!» diyor ve bu kısa muhavere bir düello ile, ve düello da yemek ısmarlıyan adamın ölümü ile neticeleniyor .

Halbuki esasında mesele hiç de yemek ısmarlıyanın zannettiği gibi değil.. Ötekinin öksürüğü bir tik halinde vaki olmaktadır. O zavallı ara sıra bu tikin tesiriyle bu tarzda öksürüyor, fakat aksilik şurada ki. hakikaten başkasiyle alay eder gibi bir tonla çıkan onun bu öksürük halindeki tikleri iki üç defa adamın garsona bir şey ısmarlıya çağrı ana rast geliyor! İşte yine müşahade, muhakeme ve karar hatası ve onun çok kötü neticesi!..

İçtimai hayatta vaki olan bu hal, hayatın her safhasında ve her varlığa karşı vukua gelebiliyor.

Hattâ ilim tarihinde aynı hataların yanlış neticelerini gösteren bir sürü misal vardır. Bunlardan birisi de dünyanın güneş etrafında değil, görüldüğü gibi güneşin dünya etrafında döndüğü hakkında uzun zaman hüküm süren ve zavallı Galilenin aksi iddiasına karşı bu İtalyan âliminin büyük sıkıntılar çekmesine sebebiyet veren yanlış kanaattir.

Müşahade, muhakeme ve karar mevzuunda vukubulacak her hata diğer bütün hatalar gibi, insanın az veya çok sıkıntı ve üzüntülerine sebep olacak ve hattâ bazan oldukça ağır vicdan âzaplarını bile tevliid edecek neticeleri doğurur. Ve bu bakımdan da üzerinde büyük bir titizlikle durulması lâzım gelen bir mütalâa mevzuu olur.

Kıymetli ruh dostlarımızdan Şihabın bu mevzua dair geçen bazı mühim ifadelerini nakletmeği burada tam yerinde görüyorum:

«Müşahade, mütalâa ve karar.. Bilirsiniz ki insanlar müşahade ettikleri vak'alar üzerinde bazı düşünceye çalarlar, mütalâaya varırlar ve bir karar alırlar. Bu müşahade, mütalâa ve karar safhası elde edilince, bu neticeye varılınca bazı hâdiseler tahaddüs

eder. Hâdiseler tahaddüs etmese bile bazı kararlar alınır ki bu, diğer insanlar, hemcinsler lehinde veya aleyhinde bir düşünceye sahip olmanızı intaç edebiliyor.

«Müşahade, mütalâa ve kararda ne dereceye kadar durduğunuzu ve bir neticeye vardığınız zaman aldandığınızı hiç düşündünüz mü? Size bir misal vereyim:

«Dar bir köy yolunda bir bisiklet üzerinde süratle ilerliyorsunuz. Önünüze birdenbire, göğsünüz hizasından gerilmiş yolu kateden ince bir tel çıkıyor. Bu tele çarpmamak için âni bir hareketle kendinizi, belki tehlikeli bir kazadan kurtarıyor ve eğilip altından geçiyorsunuz ve böyle yolun ortasına tel gerip umumun hayatını tehlikeye koyan şahıs hakkında kararlara varıyorsunuz. Lâkırdı ile olmasa da içinizden tenkid ediyorsunuz. Fakat biraz sonra görüyorsunuz ki o tel zannettiğiniz şey hiç de tel değil, rüzgâr-la kopup yolun öbür kenarındaki bir dala yapışan örümcek ağından bir parçadır ve sabah güneşinin ışığı altında parlıyarak size tel gibi görünmüştür. O zaman kararınızdaki hatayı anlıyorsunuz. Fakat mevhum şahıs hakkında da kötü bir karara varmış bulunuyorsunuz.

«İnsanlar bu hale düşer. Hepiniz için bu haller varittir. İnsanlar böylece, tekâmüllerine engel olan acemiliklerini, madde âlemindeki sakatlıklarını teker teker tahlil etmek mecburiyetindedirler. Aksi halde muradı ilâhiye hangi yoldan gideceğinizi pek de suhuletle seçemezsiniz.

«İyiliğe varmak, kötülükleri terk ile, iyiliğe varmak tecrübe ile, tecrübesizlikleri bertaraf etmekle kaim olacaktır.»

Hülâsa insan kendisinin tekâmül merhalelerinde namzet bulunduğu yüksek mertebelerdeki büyük vazifelerini yapabilecek iktidarı kazanmağa ve yüksek liyakatlara erişmeğe hazırlanırken etrafında gördüğü şeyleri iyi ve mümkün olduğu kadar doğru görmeğe çalışmalıdır. Zira her şeyden evvel müşahade noksan ve hatalı olursa o müşahade üzerine kurulacak muhakeme amelisi de sakat olur. Sakat muhakeme ile alınacak kararların doğru ve isabetli olması beklenemez.

(Devamı 38. Sayfada)

İngiltereden gelen Medyom Mr. Walton ve Eşi Cemiyetimizi Ziyaret Etiler

İngiliz Medyom Bay Walton ve karısı Bayan Walton geçen ay Cemiyetimizi ziyaret ettiler. Bütün insanların din ve ırk farkı gözetilmeksizin kardeş olduğuna inanan Waltonlarla yaptığımız röportajı aşağıda bulacaksınız.

Dr. Sevil Akay'ın davetlisi olarak İngiltereden şehrimize gelen ve İngiliz spiritüalist camiasına mensup sayın Mr. Ralph Walton ile sayın eşi Ms. J. Walton'u ilk defa, Parapsikoloji kurumunun toplantı salonunda tanımak fırsatını elde ettik.

Kendilerini, mütevazî, iman sahibi, sevgi ile yoğrulmuş, fayda esasına dayanan aktivite ve inisiyatif sahibi kıymetli ve vazifeli insanlar arasına kolayca sokabiliriz.

Cemiyetimizin üyesi bulunduğu Beynelmül Spiritüalist Federasyonu (International Spiritüalist Federation) genel sekreteri sayın Tom Patterson'dan aldığı ve cemiyetimize verilmek üzere yanında getirdiği mektup ile kendilerinin mensubu buldukları «Brigton National Spiritüalist Church», «The Spiritüalist National Union» ve «The Spiritüalist Assosiation of Great Britain» isimli İngiliz spiritüalist cemiyetlerinden cemiyetimize gönderilmiş mektupların her biri de ayrı ayrı hem sayın misafirleri bizlere tanıtmakta ve hem de iyi temenni ve muvaffakiyet dileğinde bulunmaktaydılar.

Kendileriyle cemiyetimiz binasında bir mülakat rica ettiğimizde, her ikisi de bu davetimizi memnurlukla kabul ettiler.

Yukarıda isimlerini zikrettiğimiz ve cemiyetimiz hakkında pek nazik ve iyi temenni ve muvaffakiyet dileğinde bulunan kardeş İngiliz Spiritüalist cemiyetleriyle federasyona, ayrıca davetimizi kabul ederek bizlere İngiliz spiritüalist camiası hakkında müşahhas bilgiler edinmek imkânını sağlamış bulunan sayın dostlarımız Ms. ve Mr.

Walton'lara bu vesileyle alenen teşekkür etmeği bir vazife addediyoruz.

Mr. R. Walton, otuz yılı aşan bir medyomluk hayatına sahip samimî, imanlı, aktif ve insanlığa kardeşlik ve sevgi bağlarıyla sıkı sıkıya bağlanmış temiz kalpli bir insan.. Keza, sayın eşi de ondan aşağı kalır bir tarafı mevcut olmayan ve aldığı intiba tesirleriyle ruhi irtibatlarını san'at değeri olan resimlerle ortaya koyan bir medyom... Renkli kalemlerle yaptığı resimler, bir akademi mezunu ressamınkiler kadar güzel ve mânâlı...

İlk fırsat zuhurunda iki yıl sonra tekrar İstanbulu ziyaret edeceklerini, İstanbulu beğendiklerini ifade ettiler.

Mr. R. Walton'un irtibatta bulunduğu hamî varlığı «Tabithi», kendileri henüz İngilterede iken yaptığı tavsiyelerinde, Türkiye'yi mutlaka ziyaret etmeleri lâzım geldiğini, bu seyahatlerinin çok faydalı olacağını ifade etmiş olduğunu bize bildirdi. Hatta gene kendi ifadelerine göre Türkiye'ye doğru bir çekiliş hissettiğini, eski zamanlarda sanki Türkiyede yaşamış olduğu sezgilerine sahip bulunduğunu da öğrenmiş olduk.

«Ruh ve Madde» için kendilerinden bir röportaj rica ettiğimiz zaman, Ms. ve Mr. Walton'lar, gene aynı samimî ve sevgi dolu bakışlarıyla muvafakatlerini bildirdiler. Röportaj suallerimizi, daha ziyade medyomluklarını alâkadar eden hususlar ve temel mefhumlar hakkındaki fikirlerinin öğrenilmesi maksadına uygun olarak tertip etmeği daha muvafık bulduk.

Aşağıda sorular ve cevaplarıyla birlikte sizlere takdim ettiğimiz röportajın bilhassa cevaplar kısmında, asıl fikrin tebarüz edilmesi düşüncesiyle verilen cevapları bazen hülâsaten, bazen de ifade edilmek istenen fikirlerin özlerini mâlen vermeği daha faydalı bulduk.

Sual 1 — Medyomluğunuzun janrı nedir?

Cevap — Kendisini varlığa göre ayarlı-

Bay ve Bayan Waltonlar

yan, ruhî kontrolü birinci plânda kullanan ve daha ziyade irtibatı ses işitme tarzında kuran bir medyomluk (Klerodyan tip).

Sual 2 — Medyomluğunuz nasıl ve ne vakit başladı?

Cevap — 1933 yılında; önce bir yıl kadar sürmüş olan otomatik yazı yazma karakterinde. (Sayın Mr. R. Walton 58 yaşında olduğunu açıkladı.)

Sual 3 — Medyomluğunuza tesir eden iyi veya kötü âmiller nelerdir?

Cevap — Kötü ve bozucu vibrasyonlar bana kolay tesir etmez. Sükûnet iyi tesir eden âmillerdendir.

Sual 4 — İrtibattan bulunduğunuzu nasıl anlarsınız.

Cevap — Bunu benden ziyade eşim hisseder.

Sual 5 — İsabetsizliklerin sebepleri hakkında ne düşünüyor ve nasıl izah ediyorsunuz?

Cevap — Vibrasyonların çeşitli bozucu tesirler altında istenilen netlikte alınamamasından ileri geldiğini düşünüyorum.

Sual 6 — Reenkarnasyona inanıyor musunuz, niçin?

Cevap — Evet, fakat bir varlığın, mutlaka dünyada enkarne olması yerine, başka planetlerde de enkarne olması şeklinde...

Sual 7 — Allah, yüksek idareci varlıklar ve plânlar hakkındaki fikirleriniz nedir?

Cevap — Allah ve idareci plânların varlığına inanıyorum. Fakat, bizlerle olan münasebetlerinde bizleri, daha ziyade faydalandığımız cepheleri alâkadar etmelidir.

Sual 8 — İrade hürriyeti, mes'uliyet ve Takdir hakkında ne düşünüyorsunuz?

Cevap — Hürriyet ve mes'uliyet vardır. İlahî teveccühte emir yoktur, zorlama yoktur; tavsiye vardır, yardım ve ikaz vardır.

Sual 9 — Determinizma ile fatalizma hakkında fikirleriniz nedir?

Cevap — Fatalizma negatif bir kelime-dir. İlet netice bağlantısına inanıyorum. Bütün tabiat canlı ve yaratıcıdır. Benim ruhum da, bütün yaratılışın bir parçasını teşkil etmektedir. Allah fikrini, yaradılış fikrinden ayırdığımız zaman onun yerini bir takım ideler almalıdır. Halbuki ben, hiç bir zaman ayrı değilim. Bu fikirlerimle beni, değişik zaviyeli bir panteist olarak düşünebilirsiniz .

Sual 10 — İlahî adalet hakkında ne düşünüyorsunuz?

Cevap — İlahî adaleti kabul edersek, ortada ceza ve mükâfat olmalıdır. Ben bu adalette ceza ve mükâfatın yerine sevgi ve hizmeti görmekteyim.

Sual 11 — Reenkarnasyona muarız olan spiritüalist ekoller hangi temel fikre istinaden böyle düşünmektedirler?

Cevap — Hiç bir temel fikirleri yoktur.

Sual 12 — İnsanlığın müstakbel hayatında spiritüalizmanın nasıl bir tesiri olacaktır?

Cevap — Spiritüalizmanın, din, milliyet ve ırk tefriklerini ortadan kaldıracağına inanıyorum. Spiritizma bir çok memleketlere yayılmaktadır. Seanslarda çeşitli kademedin varlıklar gelerek insanların Tanrı nezdinde bir olduklarını söylemektedir. Gaye, insanlığa sevgi içinde hizmet etmek olmalıdır. Bu gaye için, insanlığa spiritüalizmanın vereceği bilgiler ışık tutacaktır.

Kıymetli dostlarımıza çalışmalarında başarılar dileriz.

Yüksek İdareci Mekanizmanın, üstün plânların tertibiyle, bedenli varlıklara yol göstermek, uyarmak, dikkatlerini çekmek ve yaşanan hayatın ötesinde de bir âlemin var olduğu gerçeğini unutturmamak için meydana gelen spiritüel, "ruhsal olaylar" u, dünyanın her köşesinde olduğu gibi, Fransada da, en çok satılan dergiler, sayfalarında yer vermeğe devam etmektedirler... Hepsi de, sembolik anlamlarıyla birer mesaj önemi taşıyan, tarafsızlık ve gerçeklikleri şüphe götürmeyen bu ilgi çekici olayların bazılarını okuyucularımızın dikkatine sunuyoruz...

Derleyen: Afif YESARİ

Katilin Dönüşü

«Bu garip olayla, hemen hemen bir yıldan beri oturduğum «Yuva» - Le Nid - villâsında karşılaştım.. Olay, haziranın 1. günü cereyân etti: Zemin kattaki odamda yatıyordum.. Bir gece, birinci kattan gelen müthiş bir gürültüyle uyandım. Dehşet içinde; «Hırsızlar!..» diye düşündüm.. villâda yalnızdım. Gürültülerden, eşyaların yer değiştirdiği anlaşıyordu. Ter içinde, rob dōşambrımı sırtıma alarak, yatağımın kenarına oturdum. Bu dehşet anında, silâh seslerine benzer gürültüler de işitir gibi olmuştum. Bir villâda, yapayalnız bulunan bir kadın için, müthiş bir şeydi bu.. Ürpertiler içinde bütün cesaretimi toplayarak odamın kapısına kadar ilerledim. Kapıyı kilitledim ve gürültüleri dinlemeğe koyuldum: Patırdılı ayak sesleri, merdiven boyunca uzaklaşıyordu.. Az sonra, giriş kapısının kapandığını duydum, pencereye koştum, dışarı baktım, kimseyi göre

*Yatağında heyecanla doğruldu..
Esrarengiz gürültüler, merdivene doğru uzaklaşıyordu...*

medim!.. Esrarengiz zıyaratçılar sanki sıroolmuş, havaya uçmuşlardı.. Geceyi uykusuz geçirdim ve gün ışığınca, kalbim çarparak, birinci kata çıktım: Eşyaların hepsi yer değiştirmişti; bir iskemle devrilmiş, duvardaki tablolardan biri ters çevrilmişti.. Fakat, bütün bunların hepsinden daha çok dikkatimi çeken ve beni dehşete düşüren şey, şu olmuştu: Yerde uzayıp giden kan lekeleri!.. Neye uğradı-

ğımı şaşırılmıştım.. Bütün bunlara hiç bir mana veremiyordum.. Kendimi biraz olsun toparlamama yardım edecek bir kahve hazırlamak için mutfağa indim.. olup bitenleri anlatmak üzere polise baş vurmanın zamanı da geçmişti.. Gayri ihtiyari, kan lekelerini silmek için bir kova su bez alarak, herşeyi darmadağın bıraktığım odaya çıktım ve içeri girer girmez, eskisinden de büyük bir şaşkınlıkla, olduğum yerde kalakaldım, kova elimden düştü: Eşyaların hepsi, yerli yerindeydi!. Yerdeki kan izleri, yok olmuştu!.

Dehşet içindeydim.. «Acaba çıldırıyor muyum?...» diye düşündüm.. Bu yüzden garip karşılanacağı düşüncesiyle de, şahit olduğum olayları kimseye anlatmadım ve günlerce, haftalarca rahat bir uyku uyuyamadım...

Yazın ortalarına doğru da, jandarma bölük komutanıyla tanıştım.. Köydeki hizmeti sona eren komutan: «Demek, - Yuva villası - nda

«oturuyorsunuz...» diye anlattı; «Bu villaya ait, acı bir hatıram vardır.. Larzac çiftliği cinayetini işleyen katil: bu villada yakalamağa gelmiştik.. Katil, üzerimize ateş açmıştı.. Biz de, aynı şekilde karşılık vermek zorunda kaldık.. Bu arada katil, vurularak öldü.. Gayet iyi hatırlıyorum madam; on üç yıl önce, 1 Haziran'da cereyan etmişti bu olay..»

Şahit olduğum esrarlı hadise hakkında bütün öğrenebildiğim bundan ibaret. Üç yıldır - Yuva villası - nda oturuyor, fakat, her yıl, Haziran'ın 1 inde, geceyi geçirmek için, yakın dostlarıma gidiyorum...»

(Confidence'dan..)

Oto - Stop

«Geceydi.. Nice'e gitmek üzere, Grasse'dan ayrılmıştım.. Daha kısa olduğu için ana yolu bırakıp, Vence'dan geçmeğe karar verdim.. Gorges-du-Loup'a yaklaştığım sırada, yolun kenarında, yaşlı bir kadının durduğunu gördüm; mahcup, çekingen bir tavırla, elini kaldırmış, bana işaret ediyordu.. Oto-stop yapanları pek sevmem ama, bu sefer yolumun üstüne çıkan yaşlı bir kadındı ve onu oracıkta bırakmağa gönlüm razı olmuyordu.. Durdum.

Yaşlı kadının, mahcup, çekingen bir hâli vardı... Yüzünün şaşkıncu solgunluğu da ilk bakışta dikkatimi çekti...

Kadın, gri bir elbise giymişti, üzerinde, bir de mutfak önlüğü vardı!.. Son derece solgun görünüyordu: «Özür dilerim, mösyö..» dedi; «Eğer Vence'a gidiyorsanız, beni de oraya götürür müsünüz?..»

Arabanın kapısını açtım, girdi, yola koyulduk..

Sessiz geçen bir kaç dakikadan sonra, kabalık etmiş olmamak için:

«Vence'da mı oturuyorsunuz?.. diye sordum:

«Vence'da oturuyordum. Evet..» dedi; «Adım... Madame Doberni.. Mme Antoine Doberni.. İsmimin, sizin için birşey ifade edeceğini, sanmıyorum!..»

Derinden gelen, monoton bir sesi vardı.. Otomo-

bilin camından, karanlığın gizlediği manzarayı görmek istercesine, ısrarla dışarı baktığı hissini uyandırmıştı bende.. Ona, kaçamak bir göz attığım zaman, yüzündeki garip solgunluk, bir kere daha dikkatimi çekti..

Dizlerinin üzerine, yan yana gelişigüzel bıraktığı elleri ise, insanda ürperti ve hatta... korku uyandıracak kadar zayıf ve kemikliydi..

Bir zaman, sessiz sedsiz yol aldık.. Sonra, onun geniş bir nefes salıverdiğini duydum.. Derin derin göğüs geçirirken:

«Bu, benim için, harikulâde bir gün oldu, mösyö!..» diye konuştu; «Buna benzer bir gezintiyi, kocamla henüz nişanlı olduğumuz zaman, atlı arabayla yapmıştık.. Evet.. bu yol üzerinde, atlı arabayla...»

Vence'a gelmemizden az önce, durmamı istedi:

«Burada ineceğim, mösyö... nazik davranışınızdan ötürü, size teşekkür ederim. Belki de, bir daha benim için tekrarı hiç mümkün olmayacak bu yolculuk, bana büyük bir sevinç ve mutluluk verdi.. Allahısmarladık mösyö...»

Yolun kenarına doğru, adeta süzülürcesine uzaklaştığını ve karanlıklar arasında, birden kayboluverdiğini gördüm.

(Devamı 37. sayfada)

MUKADDERAT

VE

İCABAT

Problemleri

(Geçen sayıdan devam)

Özetleyen: Feridun TEPEKÖY

İnsanın mukadderatı niyet, arzu ve iradesinin istikametlendirdiği fiillerine bağlı olduğuna göre, saadet ve huzura kavuşabilmesi de dolayısıyla bunlara bağlı olacaktır. İnsanların, dünyalara gelmelerinde, kendilerinin anlamaktan aciz buldukları çok yüksek ilâhi maksatlar vardır.

Bunlar arasından bizler ancak pek ufak bir kısmını sezebilmekteyiz. Ruhun, meknuz melekelerinin bir kısmının bu dünyalarda işlenmesi ve inkişaf ettirilmesi hakikatini, müşahadelerimizden çıkartıyoruz. Bu vetireye de tekâmül ismini vermekteyiz. Fakat, işte bildiklerimizin hemen hepsi bu sınıra kadar gelip dayanmaktadır. Dünya plânı, herşeyde evvel, muayyen merhale ve kademeler arasında nefsanîye tihiraslarının başını ezecek ruh kudretini kazanmağa matuf imkânları temin etmektedir.

İşte insanlığın birinci vazifesi, bu geniş imkânların ne maksatla mevcut olduğunu sezme suretiyle mukadderatının icaplarını yerine getirmesidir.

Mukadderi, şu manada anlayabiliriz: İnsan ister, Allah verir.

Altın arayan ,altını.. çakıl taşı arayan da çakıl taşını elde eder. Başka bir deyimle, ne ekersen onu biçersin. İlliyet prensibine dayanan kâinat nizamı, müsebbibi olduğumuz illetlerin zaruri olan neticeleriyle karşılaşmamızı mukadder kılmaktadır. Bir mahlûk, iradesini ne kadar hudutsuz bir serbestiyet içinde kullanılırsa kullanılsın, hiç bir zaman İlâhi irade kanunlarının icabından dışarı çıkamaz. Mukadder, umumi kâinat nizamıyla ilgili bir emri ilâhidir. İn-

san, öz varlığından akseden bir iç itilişin sürükleyici kudretiyle, duyacağı ihtiyaç ve zaruret nispetinde, kâinat nizamı içinde, faydalı bir unsur olmak istek ve iradesiyle, cehit ve gayret sarfederek mukadderi yerine getirmek zaruretindedir.

O, bunu bilerek veya bilmeyerek duyar, ister ve arar. Şu halde kısaca söylemek lâzımgelirse: her şey, her hadise, Allahın muradı dahilinde ve istikametinde cereyan eder. İlâhî murat, beşerî düşünce ve kıyasların dışında bulunduğundan, biz insanların bunu anlamamıza ve idrak etmemize imkân yoktur.

Taktır, bütün kâinatın nizam ve ahengini emniyet altında tutan ve bütün kâinatın sebebi hayatı olan ilâhi bir cihazdır. İşte bu zaviyeden kâinatı sathî bir tahlile tabi tutanlar, mukadderi zorakî ve cebrî bir saik gibi görür ve bu suretle dar zaviyeli fatalizmanın çıkmazlarına girmiş olurlar. 31-Temmuz-1948 tarihinde Akın müsteâr adlı bedensiz bir varlıktan alınmış bir tebliğde bu mevzuda şöyle denilmektedir:

«Bütün kâinat, zincirleme olarak yayılan ilâhi irade kanunlarının tecelliyatından başka bir şey değildir.»

Vicdanın hükmü karşısında kabahatli çıkacağını hisseden bir kimse için fatalist fikir ve düşüncelerden örülmüş bir iman, tıpkı bir cankurtaran simidi gibi ümit ve cazibesi vardır. Fakat ne yazıkki böyle hareket edenler sadece kendilerini aldatmaktadır. Tutacağımız yol bunun tam aksine olmalıdır. Yani, tevil ve kamuflaj yerine hakikatin acı çehresinden ibret alarak nefsi

mizi ıslaha çalışmamız lâzımdır. Kurtuluşumuz, ancak böyle bir yolun sonunda bizlere bir hak olarak tanınacaktır. Hadiseler ne kadar sevindirici veya nahos olurlarsa olsunlar, vicdanımızın emrettiği yoldan dışarı çıkmamak en doğru bir hareket olur.

Hadiseler, varlıkların tekâmül ihtiyaçlarını temin eden birer vasıta durumundadırlar. İhtiyaç temin edildikten ve maksat hasıl olduktan sonra ister tatlı ister acı olsun hepsi de bir an gelip terkedilecektir. Çok sevilen bir kimsenin ölümünden sonra adeta hayata küsüp hayat imtihanlarından uzaklaşmak doğru değildir. İnsanın yetişmesinde ona yardım edecek unsurlar, bütün hayatı boyunca karşılaşacağı hadiselerdir. Bu sebeple hadiselerden kaçmamak, yani hayata küsmemek lâzımdır.

İnsan her istediğini, ancak kendi liyakati ve kudreti derecesinde alır.

Böylece mukadderini kendisi hazırlamış olur. Fakat buna rağmen elde edemediği pek çok neticeler de mevcuttur. Burada da her yerde olduğu gibi Allahın emri ve muradı, her şeyin üzerinde olarak icrayı hükmeder.

Buradaki müreâl fatalizmayı dar çerçeveli fatalizma ile karıştırmamalıyız. Müteâl fatalizmada varlıkların her biri hürriyet, mes'uliyet ve determinizm içinde inkişafına devam etmek mukadderine sahip bulunmaktadırlar. İşte böyle bir düşünce potasında determinizma ile fatalizma müteâl bir kuşakla birbirine bağlanmaktadır.

Arzu ve cehdimize rağmen irademizin dışında kalan (kalması icabeden) hadiseleri, iki gurup altında toplayabiliriz.

1 — Liyâkat seviyemiz henüz bunları elde etmek derecesine ulaşamamış olması dolayısıyla erişemediğimiz hadiseler.

2 — Kâinatşümûl münasebetlerin icaplarına uygun düşmeyen arzu ve iradî faaliyetlerin imkânsızlıklarla karşılaşması zarureti.

Şu halde bir yıldız gitmek için bilgi ve teknik bakımdan kâfi derecede techizatlanmamış bir kimseye fezanın kapıları nasıl kapalı bulunmakta ise, aynı şekilde başkalarının mukadderatıyla lâkâli işlerde her

hangi bir kimseye ve bilhassa keyfi olarak müdahale etmek hak ve müsaadesi de hiç bir zaman verilmez. Nizam ve ahengin bekçileri olan kanunlar ve onları tatbik edenler böyle bir duruma imkân vermezler.

İnsanın öz varlığını teşkil eden Ruh, tekâmül noktaî nazarından şöyle tariflenebilir: Bir lem'ai İlâhî olan ruh, kendisine has müessiriyet kudretiyle ceste ceste inkişaf ettirmek yolunda bulunduğu sonsuz ve meknuz kudretler veya melekler kompleksinin orijina l bir bütünlüğünü ifade eder.

Hiç bir ilahi irade kanununun sebepsiz, icapsız ve neticesiz olduğunu iddia edemeyiz. Bu bakımdan ruh kudretlerinin, yaratılışlarında meknuz bir halde bulunmalarının da mutlaka ilâhî bir icabı olmalıdır. Bu icabın mahiyetine nüfûz etmek ise bizler için imkânsızdır. Ancak, yaratılmış bir ruhun, meknuz kudretlerinin inkişaf etmek zaruretinin İlâhî kasdın ve muradın dışında kalamıyacağını söylemekle iktifa edeceğiz. Tekâmül, ruhlar için mukadder olan bir keyfiyettir. Zira, meknî halde bulunan kudret ve melekeleri aynı şekilde ebediyen kalamak olsaydı, bu takdirde ruhun o melekelerini bu şekilde yaratılmasına da esasen lüzûm kalmazdı. Ezcümle, ruh ve kader bahsinin esaslî bir düsturunu şöylece formüle edebiliriz:

Varlıkların meknuz olan bütün kudretlerinin ,geriye dönmeden, (yani tekrar basit hallerine avdet etmeden) daima ve ebediyen inkişaf halinde bulunmaları, İlâhî kanunların icabatındandır. Mukadderdir ve bütün varlıkların tekâmülleri böylece mukadder bir zarurettir.

Şimdi, acaba ruhla meknûz bulunan bu kudretlerin inkişafı için lüzûmlu bulunan faaliyet, ruhun bizzat kendisi tarafından mı gösterilir, yoksa bunu, ruhun dışında bir kaynaktan mı aramamız icabeder? Eğer biz bunu ruhun dışında * aramağa kalkışacak olursak bu takdirde evvelâ kendindeki

Devamı 25. sayfada

*) Meselâ ilâhî kanunların icaplarının buna cevaz vermediği şeklinde bir düşüncede...

Herkesde bir aşığılık duygusu vardır

Yazan: Hans HABE

Milyonlarca erkek ve kadın kendilerini emniyette hissetmek arzusuyla kıvranırlar. Bunun manâsı şudur: Hepimiz kendimizden emin olmayı ve hayatta muvaffak olmak için gereken vasıfları kendimizde bulmayı isteriz. Başka kimselerle mukayese edilmek veya başkaları kadar yüksek ve iyi olmamak endişesi de bizi sık sık rahatsız eder.

Zaman zaman her erkek ve kadına musallat olan «kendini aşığı görmek» illeti, kifâyetsizlik, mahrumiyet, emniyetsizlik hisleri duyulmasına, üstelik de fazla hassaslığa ve çekingenliğe sebep olur. Bir çok kimseler, başkalarının nazarı dikkatini celbetmek ve beğenilmek maksadıyla kendilerini herkesden üstün göstermek yoluna saparlar. Bu suretle de «kendini aşığı görme» illetine galip geleceklerini sanırlar. Halbuki bu şekilde hareket etmek insanın ahlâki bakımından bir hayli tehlikelidir.

İnsanı, küstah, mütehakkim, aşırı derecede tenkitçi, kıskanç ve kusurlarını başkasına yüklemeye çalışan bir kimse haline getirebilir.

İsteklerine nail olmak kuvvetini kendilerinde bulamayanlar ve kendilerini madeten ve manen aşığı görenler bakıma muhtaçtırlar. Bu kimselerde, «tabii addedilen» kendini biraz aşığı görme hissi, manevi bir hastalık haline tahavvül etmiştir.

Fakat, insanların kendilerini biraz olsun aşığı görmeleri, insanı tekâmül etmek için daha büyük gayretlere sevk etmek bakımından faydalıdır. Bir işi başaramamak neticesinde veya üstün bir kimsenin yanında, insanın kendini aşığı görmesi gayet

lanmağa çalışmak doğru bir hareket değildir midir?

Aklıma meşhur Alman psikoloji bilgini Jachim Haas ile yaptığım bir konuşma geldi. Bana, «Hiç aksini iddia etmeyin. Herkesin bir aşığılık duygusu vardır..» demişti. Bu küçücük cümlenin çok derin ve mühim bir manası vardır. Prof. Haas'ın bazı psikologları şaşırtan çok ilginç teorisi var. Ona göre, bu çeşit kompleksler, tedavisine lüzum olmayan hatta faydalı normal birer duygudurlar. Kabiliyetsizliklerimiz, kusurlarımız ve fiziki noksanlarımız vardır, fakat bunları başkaları ile paylaşmaktayız.

Olur olmaz her yerde kullanılan «aşığılık duygusu» tâbirinin tehlikesi vardır. Önceden hazır bir aşığılık duygusu teşhisi ile harekete geçmek doğru değildir. Bu hal olduğundan daha az değerli görünmek endişesi ve başkalarıyla mukayese edilmekten korkan bir kimseyi yaratır. Bu gibi endişelerin esiri olan kimsenin önüne çıkacak fırsatları kaçıracağı büyük bir ihtimal dahilindedir.

Kendinizi aşığı görme illetinden kurtarabilmeniz için, her şeyden evvel, bu halinizin derecesini tesbit etmeniz gerekir.

Aşırı hassasiyet, korku (umumi manasıyla), kendine güvensizlik, başarısızlık korkusu, tenkit edilmek ve gülünç bir duruma düşmek endişesi gibi çoğunlukla herkeste olan bu marazi hallerden kurtulmak için en pratik çare, yalnız kendinizi düşünmeyerek başkalarının şahsiyetleri, çalışmaları ve başarıları ile alâkadar olmaktır.

Hassas kimseler umumiyetle kendilerini düşünürler. Bunun için bu gibi kimselerin,

kendilerine olan güvenlerini takviye etmeleri lâzımdır. Aşırı derecede hassas olan kimselerin kendilerine güvenmeleri zordur.

Herkesi hoş görmek lâzımdır diyemiyeyceğim. Zira cidden zor bir iştir. Karşınızdakilerin hareketlerinin sebebini anlamakla beraber hoş görmiyebilirsiniz. Umumiyetle herkesin hislerini tahlil ederek, insanın ona göre kendini ayarlaması iyidir. Böylece hislerinizin ve kalbinizin kırılmasına engel olmuş olursunuz. Başkalarını anlamamız, kendinizden başka kimselerle alâkadar olmanız sizi üzüntüden kurtardığı gibi, sizi, başkalarından daha elverişli bir vaziyete kor. Samimi ve manâsız endişeleri yok etmek gereklidir.

İnsanın kendi kendine emniyeti, aşağılık duygusunun panzehiridir. Şu da var ki birçok kimseler ruhi dertlerinin sadece kendilerini ilgilendirdiğini düşünürler. Oysa ki ruhi dengesizlikler soğuk algınlığı kadar yaygın ve normal bir şeydir. Bu yüzden, olur olmaz her yerde kullanılan «aşağılık duygusu» tâbirinin tehlikesi vardır. Şarkıcı veya ressam olmayı hatırımızdan geçirme -

diyseniz, şarkı söylemeğe ve resim yapmağa istidadınız yok demektir. Bu bakımdan sizden üstün olanların yanında kendinizi aşağı görmeyiniz çok manasızdır.

Aşağılık duygusu anlayışımızda kıyınatli birer yardımcı olan şu tecrübeler dikkat edersek daha mutlu oluruz:

1 — Bu duyguyu çeken tek insanın siz olmadığınızı bilin.

2 — Bunların bir çoğu soğuk algınlığı kadar bile ihtimam istemez. Kusurlarınızı bilin kâfi. Fakat üstün vasıflarınıza da önem veriniz.

3 — Herşeyi aşağılık duygusu ile izah etmeyiniz.

4 — Hemen bir takım hükümler vermeyin. Tevazû ile aşağılık duygusunu tefrik etmeye çalışınız.

5 — Durumunuzun ciddiyetini arttırmayınız. İnsan nezle olunca ameliyat masasına yatmaz ya.. Bu histen kurtulmağa çalışınız, fakat bunu ruhi dünyanızdan kaldırıp atmağa uğraşmayınız.

Zira aşağılık duygusu sizin daha ciddi hastalıklara tutulmanıza mâni olabilir..

Brezilyada Spiritizma

(13. sayfadan devam)

İzmanın da yaptığı bu. Bundan başka bir dinin icap ettirdiği diğer esaslar spiritizmada mevcuttur. Meselâ kâinatın yaratılışı, ahlâk kaidelerine inanç, Allah hakkındaki bir fikir ve en mühimi ruhun ebediyeti.»

Bu fikre bir dereceye kadar hak verebiliriz belki; fakat kanaatimize göre bu görüş Brezilya için şamil. Bunu bizim kabul edip veya etmememiz hiç bir şey değiştirmez. Bu burası için öyledir; meselâ birisine «Siz Katolik veya Protestan mısınız?» diye sorsanız (şayet spirit ise) gene «Hayır Espirita'yım» diye cevap verir.

Bir din kabul edihnekle beraber diğer bütün dinlerde az veya çok görülen fanatizmi (taassubu) bunda göremiyoruz. Bilakis, istisnasız denecek derecede buna dahil olanların hepsinde bütün insanoğullarının kardeş olduğu fikri ve yanındakine kim o-

lursa olsun yardım başlıca prensipleridir. Ve bu yalnız nazari sahada kalmıyor.

Önümüzdeki yazıda materyalizasyon sentroları ve «UMBANDA» (Magia Branca) dan bahsedeceğiz.

Nisan 1965 Sao Paulo

Mukadderat

(23. Sayfadan devam)

kudretleri inkâr etmiş oluruz. O zaman da bir realite olarak karşımızda bulunan tekâmülün makûl bir izahını yapamayız. Ayrıca, ruhların bütün melekeleriyle birlikte en mütekâmil bir şekilde yaratılmış olmadıklarını da izah edemedik. Yoksa, İlahi muradın, zaman içinde tedricen, meşakkatli bir takım yollardan geçerek bizatihi tekâmülünü temin etmeğe çalışmakta olduğunu mu iddia edeceğiz? Bu husus ise tamamen imkânsızdır.

(Devamı var)

YARDIMCI ÜYE KÖŞEMİZ

Birbirimize olan bağlılığımızın esas maksadı **hizmet** olduğuna göre, bu konu üzerinde birkaç söz söylememizin lüzumu açık ve ortadadır.

Uçsuz- bucaksız kâinat içinde bir dünya ve bu dünya üzerinde de bizler bulunmaktayız. Canlı ve cansız, her şey, insanoğlunun hizmetine âmâde, sanki onun için yaratılmış gibidir. Bu sözdeki gerçeklik payına dair söylenecek söz şudur: Bir canlının bir cansıza, bir cansızın da bir canlıya mutlaka ihtiyacı olduğu ve maddesiz ruhun ve ruhsuz maddenin, ne arzda vücut bulacağı ve ne de arza vücut bulduracağıdır. Madde-Ruh münasebetinin aslî sebebinde münde miştir bu...

Bir canlının bir cansıza, bir cansızın da bir canlıya muhtaç oluşu, karşılıklı hizmeti zaruri kılar. Bu haldeki şuurluluk bize ait değildir. Bu, İlâhî Nizamın şuurudur. Bizden olan, içgüdüsel davranışlar içinde, ya tam otomatik, ya da yarı otomat - yarı şuurlu, yani insanlık kademesinde bir çok hayatlar sürmektir.

İnsanoğlu, yarı otomat - yarı şuurlu bir halde hayat sürdüğüne göre - bütün bilgilerimize ve bütün şuurluluk iddialarımıza rağmen, irâdemiz dışındaki **düzen** ve bizden hâsıl olan, yine bize göre bir düzensizlik, bunu açıkça ispatlamaktadır ki - bütün münasebetlerin tanzimcisi bizim dışımızda, bizim üstümüzde bulunan İdareci Mekanizmadır.

Nefsaniyet yürütücü; otomatizma, yön verici - buldurucudur. Nefsaniyet, maddenin hareketini sağlar. Maddenin hareketine yön veriş de yürüyüşü temin eder. Yürünmesi icabeden yol böylece yürütülür...

Bir merhalede şuur tâlimi başlar; otomatizma azalır; serbestî çoğalır.. Bu merhale, yukarıda da belirttiğimiz gibi, insanlık merhalesidir. Bir emeklemenin apaçık ortaya çıktığı merhale...

Bu, emekleyen insanın yürüyüş tâlimidir...

Bizler, nasıl ki, çocuğumuzun elinden tutup ona yürümesini öğretmeğe çalışırsak, İdareci Mekanizma da, düşe-kalka yürümeğe çalışan insanoğlunun, kâinat içinde, elinden tutulmadan yürüyebilmesini temine mâtuf ne tertipler yapmaktadır...

İlâhî Mekanizmanın işleyiş halinin küçük modellerini yeryüzünde müşahade edebilmek her zaman mümkündür.

Eli bırakılan çocuğumuz bir müddet böylece yürümeğe çalışır: Bir engele takılınca, dengesini bozuncaya kadar da yürür... Ve düşüp emeklemek, bu halin icabıdır.. Tekrar ayağa kalkıp yürüyebilmesi, elini uzatmak istemesine ve uzatmasına bağlıdır. Yürümek cehit ve gayretini gösteremeyen çocuğun elinden tutmak, onu sürüklemek olur...

Biz bu yarım akılla, çocuğumuzun, emekliye-sürüne yürümesini; dimdik ayakta durup düşmemesini isterken, ona ne hürriyetler tanırız!... Bu, bizim yarım aklımızın hürriyetidir...

Bizi kâinat içinde yürütmeğe çalışan **şuur**'un bize bahsettiği hürriyet, bu bize göre küçük örneğin yanında ne kadar hutsuzdur!...

Demek ki, elimizi uzatınca tutup bizi yürütecek; elimizi çekince de bırakacak **nizam** var.. Fakat, bu tutuş, bu bırakış, bir **şuur**'un tutuşu, bir **şuur**'un bırakışdır...

Her arza gelişimiz, eksik olanın tamlığa, hatamızın tashihe ulaşması içindir. Eksişin açık, hatanın bâriz olması için, gelişen yönler karartılmış; yeter halde bırakılmış ve bütün temerküz, eksik ve hataya yöneltmiştir. Bu durumdaki insanın, elini uzatması içten ve elini çekişi bir ihtiyacından ise, kendisini kollayan o şefkatli şuur'un farkına varmaması mümkün olamaz... Bunca merhametin, bunca ilginin insanoğluna tanıdığı hürriyetteki toleransın ölçüsünü kavraya bilmenin güçlüğü de ortadadır, açıktır...

Dünyada, bizler, sıfırdan yarıma doğru yükselen şuurun tâlimini yapmak için bulunmaktayız. Her gelişin, her gidişin hikmeti, bu tâlimin içerisinde gizli gibidir!.. Başarabildiğimiz kadar hür, yapamadığımız kadar ıstıraplıyızdır...

Dünya mektebi, çok meşakkatlidir: Her sınıf, bir alt sınıftan geçer. Her sınıf, bir üst sınıfa hazırlar... Bu, bir yokuşun tırmanılmasıdır. Bu yokuşu kestirmeden çıkabilmek çururken, hele emekliye - sürüne tırmanmağa çalışmak; engellerini aşmadan yan yollardan yürümeğe kalkışmak, bu aksak yürüyüşle yolu uzatmak olur ki, nitekim insanlığın çilesi bu sebepten çoğalmış ve hedefe varışı daima gecikmiştir.

O, yürünmesi gereken bir yol üzerindedir. O, bu yolda, her bakımdan, yalnız değildir. Ferdî bir tekâmül düşünemeyiz. Kurtuluş, medetsiz, fert fert olsa da, bu noktaya insanın yapayalnız gelişi mümkün olmaz...

Her şeyiyle birbirine ahenk kurmuş yolunun yeri aramızda olmasa gerek. Bu a-

henkli gidişin yolcusu olabilmek, aldığını vermeden kaabil değildir. Bu veriş, öylesine bir veriş hali içinde bulunacaktır ki, ona bu verişi emreden vicdanı; ona bu verişi zaruri gösteren bilgisi olacaktır. Bu verişte, bilgisini, gücünü, bütün tefekkürüyle kullanmış olacaktır. Bir işe başlamadan, vicdanıyla bilgisini mecedip düşünmesi ve bu iştirâkteki dahlini düşünerek korkusuzca bir karar vermesi gereklidir. Tatbikat sonunda, bu kararın tezahürü belirir. Netice, kudretinin en açık delilidir: Vicdanında a-kis bulan bu fiil, bilgiyle de paralellik kurarsa, başarılmış demektir. Başarmak kolay değil; eksik, hata olacaktır... Eksik, bilgiyle giderilir. Hata, güçle tashih edilir. Eksişe, eksik dedirten; hatayı, hatada bulduran, nefse dönük tefekkürdür. Günahlardan arınmak, hatalardan sıyrılmak, boşlukları doldurup bu boşluktan kurtulmak, bu rikkat durumunu kazanmakla kaimdir..

Kendisinde mevcut olanları bir sıraya koyamadan, bir istimal yapamadan sürüklenip giden insan, ne dışardan bir şey alır; ne de dışa bir şey verir. Vermeden aldıkları, kullanması gerekeni altta koyar; bastırır... Onu üste çıkarmak, ne kadar verememiş ve ne kadar çok almışsa, o nisbette güçleşir.

Bir bilgi aldık diyelim: Bunu vermek istemeden, eksişimiz, hatamız nasıl çıkar ortaya? Veriş halinde bulunmak, eksişini görüp doldurmak; hatayı bulup düzeltmek ve böylece bir gidiş, tashih-tasfiye demektir..

Hizmet, bizden öteye; fakat yine bizedir...

YARDIMCI ÜYELERİMİZ :

61) Mesut Yıldırım Öztüre
Mu. Ok. Dst. Kt. Kh. Bl.
Mamak - ANKARA

62) Nuriye Hepşen
Aşağı Mecidiye Bağları
Keçiören - ANKARA

63) Mahmure Ergün
(Yeni adresinizi lütfen bildiriniz.)

64) Nazaret Veveoğlu
Elmadağ Çayır Sk. No. 59/1
Taksim - İSTANBUL

65) Ali Özsayın
Bucak Cad. No. 29
ADANA

66) Yahya Çelik
Cum. Bşk. Mh. A. Dst. Bl.
Çankaya - ANKARA

MECMUAMIZ

BREZİLYA BASININDA

Okuyucularımız Brezilyada, Sao Paulo'daki muhabirimiz Dimi P. yi hatırlarlar... 52. nci sayımızda Uberaba şehrindeki materyalizasyon olaylarından bahsetmiştik. Ayrıca Dimi P. nin Brezilyadaki spirit teşekküller hakkında bir yazısını neşretmiştik. Bu yazılarımız 1965 spirit yıllığında ve Diario' da Sao Paulo gazetesinde akis bulunmuştur.

30.8.1964 tarihli (DIARIO de S. PAULO) gazetesinin, 2 ci cildinin 7 ci sayfasından, RUH ve MADDE'ye ait haberin tercümesi:

«UBERABA HADİSESİ TÜRKİYEDE.

Uberabadaki materializasyon hadiselerinin hariçteki tepkileri esaslı bir şekilde devam etmektedir.

İngiliz Fransız ve Amerikan yayınlarının, hadise hakkında müsbet görüşlerini, daha evvel haber vermiştir.

Şimdi, İstanbulda neşredilen RUH ve MADDE'nin muhtelif sayıları S. Baulodaki muhabiri vasıtasile elimize geçti..

Bunlarda, Uberadaki tecrübeler hakkında, geniş makaleler ve fotolar bulunmaktadır. Mecmuanın kapak resmi, rahibenin diz çökmüş ve ellerinde çiçek, materyalizasyonunu göstermektedir.

Bunlardan başka, mecmua, Brezilyadaki spiritizim hakkında bir röportaj ve spirit gazeteciler klübünün, (C.S.E.) kültür faaliyetinden bahsediyor.»

«ANUARIO ESPİRİTA 1965» (1965 Spirit yıllığı) in, 52 nci sayfasında:

«İstanbulda neşredilen RUH ve MADDE 1964 sayılarının birinde, gürültülü hadiselerden bahsediyor.»

NOT: Malûm olduğu gibi, materializasyon olayların yarattığı büyük tepki,

bazı grup insanların işine gelmedi; (başta kilise - zira materialize olan, rahibe Jozefanın, kendi ifadesine göre, kendisi bir papazla bir rahibenin, gayrimesru münasebetlerinden doğmuş. Ve bu mecmua ve gazetelerde neşredilince, bu olaylara karşı ,zaten cephe almış bulunanları, büsbütün alevlendirdi) ve resimlerin hileli olduğunu isbat etmek için, büyük bir kampanya açıp, epey de para sarfederek, bir kaç resim mütehassısından resimler hilelidir diye, rapor topladılar. Bu mevzu üzerinde gene «O Cruzeiro» mecmuasında, uzun bir makale serisi çıkmıştı; günlük gazetelerde de mevzu haftalarca sürdü.

İş o kadar ciddileşmişti ki, resmi makamların müdahalesi icab etti, ve sonunda S. Paulo Emniyet Müdürlüğü Foto servisinin teknisyenleri tarafından verilen «Fotolarda hile yoktur» şeklinde rapor, işi neticelendirdi ve dava bu şekilde kazanıldı.

Yıllığın, RUH ve MADDE'den bahseden yazısı Uberabadaki olayların tepkilerinden bahsediyor.

Bütün bu mücadelenin muhtelif fasıllarını, rapor ve makaleleri derliyerek, J. Rizzini bir kitap neşretti.

Kitabın, ilmi ve felsefi tarafı zayıf olmakla beraber, olayların ve bütün bu münakaşaları tesbit ve tasnifi bakımından enteresan bir eser.

Selâm ve sevgiler.

Rüyalar ve Yorumları

(Geçen Sayfadan devam)

Hayırlayan: E. ARIKDAL

Şimdiye kadar naklettiğimiz malumatlar ile rüyaların sembolik manâları arasında, şüphesiz bir muvazene mevcuttur. Her ne kadar, her bir rüya onu görenin damgasını taşımakta ise de, gene de müşterek sembollerin varlığı inkâr edilemez. Renk, sayı v.s. gibi semboller hem rüyalarda ve hem de tatbikat sahasında aynı değerleri göstermektedirler. Bu yüzden, izahlarımızda doğrudan doğruya rüyalarla bir ilişki gözüküyormuş gibi ise de, aslında bu ilişki kendiliğinden bir projeksiyonla okurlarımızın zihninde meydana gelecektir.

GEOMETRİK SEMBOLLER

Geometrik şekillerin pek eski semboller olduğunu bilmekteyiz. Öyleki onların sembol haline geçmeleri daha sonraları olmuştur.. Çünkü, tetkik ettiğimiz geometrik semboller insanlığın ilk yazıları idiler. Tabiatın tanımını, kanunları ve Tanrıyla ilgili mefhumları bazı belirli şekillerle sabit hale getirmek, daima onları hatırlamak bir ihtiyaçtı.

Geometrik sembollerin ilki DAİRE'dir. Daire en ilk mükemmel TEKLİK sembolüdür. Bu teklik Tanrının birliğidir. Daire mükemmel bir sınırdır ve kâinat onun içinde ancak düzenlidir. Kaos (karma karışıklık) halin-

de olan maddî kâinatın ilahî tecride uğrayarak ahenktar bir bütün haline geçmesi fiilî durumu, eski medeniyetlerde (Mu ve onun kolonileri olan Hind ve Mısır medeniyetlerinde) daire şekliyle müşahhas hale getirilmiştir.

Daire başlangıç ve son'un ezeli tekerrürünü de ifade eyler. Bu bir nevi ezel-ebed sembolüdür. Hermetik filozofide bu duruma «Oroburo» ismi verilmiştir. Bu sonsuz ve mükemmel olan demektir. Kozmik Yılan sembolü vardır bir de... ki kendi öz cevheriyle beslenir. Sabit, uçucu, ruh ve beden tekliğini ifade eden fikrî şekildir.

Daire, yahut çöreklenmiş yılan: Mu'da yedi başlı olarak remzedilir. Bu tabiatın 7 yaratıcı büyük unsurî kuvvetine hükmeden REEL TANRIDIR ve MUTLAK TANRI değildir. Mısı-

ra da geçen bu anlayış sonraları bozularak sadece ATEŞ'in sembolü olmuştur. Gene eski sembollerini tetkik edersek, daire ortasına çizilen dört eşit kollu haç (+) Reel Tanrının 4 büyük unsuru kuvvet ile işlerini sevk ve idare ettiğini anlatmaktadır. Bu 4 büyük kuvvet her dinde başka başka sembollerle geçer.

Okült bilimlerde Arz'ın, astronomik sembolü bir haç üzerine çizilmiş daireden ibarettir.

ÜÇGEN

Çok eski bir semboldür. Gerçek üçlülük (trinite) Mu medeniyetinden intikal etmiştir (Mu medeniyeti M.E. 50 bin sene önce, bugünkü pasifik okyanusunun olduğu yerde, üç kıt'adan ibaret, 60 milyon nüfuslu, Tek Tanrıya inanan çok medeni bir ülke idi. Tufan olayı onun batışı ile ilgilidir.) Zamanı-

mızda ise daha değişik manâlar kazanmıştır. Tepesi yukarıda (△) olan bir üçgen göğe doğru yükselen alevlerin, imanın sembolüdür. Aynı zamanda faaliyetin, yutucu hararetin, varlığı doğal tekâmüle doğru iten hareketin sembolüdür. Tepesi aşağı üçgen ise ilahî ateş'in atıl maddeyi canlandıran kudretin işaretidir. Ayrıca ruhun sembolü manasınadır.

KARE

Tabiatın 4 büyük unsuru kuvveti, ki eskiler buna su, hava, ateş, toprak derlerdi, kare ile de ifade edilir. Bugün ise kaba madde nin sembolüdür.

RÜYALARDA GEOMETRİK ŞEKİLLER

Daire: Bu, bir kuvvet ifade eder. Rüya görenin ruhî direnmesini anlatır. Genellikle, daire başarının belirtgeni olmaktadır; fakat iyice düşündükten ve uzun bir tereddüdü yendikten sonra elde edilen başarı...

Altın bir daire: Yakın bir başarı, miras; gümüş daire: para ve iş sahasında hakimiyet; demir daire: şerefli ve verimli teşebbüsler.

Üçgen: Üçgene benzer şekiller yahut ucu yukarı duran bir üçgen, umumiyetle hayli cehit sarfından sonra elde edilecek bir zaferi anlatır. Ucu aşağıda üçgen ise, ilham, taşkın faaliyet, gayret, bir fikri yaymak azmi, yahut yüksek bir gayeye ulaşmak bakımından arzuyu ifade eder.

Kare: Beşeri durumda genel bir değişikliği ifade eder.

Rüyalarımızda alfabe ile ilgili pek çok semboller de mevcuttur. Zaten, harflerin sembolik manâlarından bilgi çıkarmak, bazı gizli bilgileri elde etmek cehti çok eski devirlere kadar uzamaktadır. Böyle olması normaldir. Zira, çok eski medeniyetlerde harfler tek bir yapı taşı değil tamamiyle bir ifade şekliydi. Sembol yazılar hiyeroğlif ve hiyeratik (şekil, resim ve harf birleşimi) ifadeler birden ziyade manaları muhtevi idiler.

Zamanla sadece manâ çokluğu değil, aynı zamanda esrarlı, gizli ve mistik ifadelerde araştırılır oldu. Bilhassa mukaddes kitapların incelenmesinde harflerin gizli ve mistik manâları aranmıştır. Her harf kendi söyleniş tarzı içinde, ayrıca bir şifreye de sahiptir. Mukaddes kitaplarda bu şifreler sıralanmıştır. Böylece harfler dünyanın inşâi unsurları mahiyetinde olmaktadır.

HARFLERİN YORUMU :

1. **Saadet harfleri:** Neşe, aşk, evlilik, doğum gibi beşeri saadetlerin harfleri: C, H, N, V.

2. **Müsait harfler:** Tasavvurların gerçekleşmesi, başarı, servet terakümü v.s.nin harfleri: B, F, I, J, O, P, T.

3. **Hüzün harfleri:** L, M, Q, S.

4. **Uğursuz harfler:** E, U, Z.

5. **Kaderî harfler:** A, D, G, K, R, X, Y.

Birçok yorum kitaplarından edindiğimiz bilgiye göre, harflerin herbiri oldukça ilginç manalara sahip durumdadırlar. Bunları kısaca gözden geçirelim.

— A —

Alfa, başlangıcın ifadesidir. Bir bakıma ezel manasını taşır. Yuhanna incilinde «Tanrı her şeyin alfa ve omegasıdır» yazılıdır. Yani, Tanrı başlangıç ve sondur.

Rüyalarda yapabilmek ve umumi düzeni değiştirebilmek anlamını taşır.

— B —

İhtiras ve arzuların harfidir. Ayrıca iç sıkıntıları, muhit içinde bir takım karışıklıkları belirtir. Bunlara paralel olarak dinî duyguların, dostluk sevgisinin, mesut türkülerin mevcut olacağını belirtir.

— C —

Bir eşyanın üç defa tekrarını gösteriyormuş. Kibir tezahürleri, müstahsillik, in tibak gibi ruhî hallerin rüyalarındaki habercisi olmaktadır.

— D —

Bereket, ışık, kudret gibi mefhumların sembolüdür deniliyor; aynı zamanda matem, tehlikeli aşklar, dedikoduyu da ifade edermiş. Belli bir amaca ulaşmakta şans uygunluğu, tatbik kolaylığı...

(Devamı var)

TEKRAR II.

Sohbetimizin devamını temin için sizi biraz daha meşgul etmek zorunda kalacağım, özür dilerim. Tekrarın menfi cephe - den tahlilini yapacağız. Menfi tekrarlar bir hareketin hail teşkil etmesine denir. Bir numaralı hareket iki numaralı harekete, iki numaralı bir numaralıya set çekmek sureti ile kendi etraflarında ve aynı noktada dönüp dolaşmalarına menfi tekrar denir. Bu otomatik insanda menfi bir manâyı ifade etme - se de canlılar için tamamen korkunçtur hat - ta denebilir ki, gerçek âlem bir manâda bir tekrardan ibarettir. Güzellik unsuru de ği - min tekrarı ile meydana gelir. Öyle bir tek - rar düşününüz ki her safhasında bir yeni in - tikal ekranına ulaşmaktadır. Böyle olunca ruhun hareketi mütemadiyen ileri atılış sih - rini temsil eder ve böylece güzelin büyü - lü bir tarafı da izah edilmiş olur. Şu halde mütemadiyen geriye götüren vibrasyon gi - zelin belli başlı hassasıdır. Hayat güzeldir çünkü bir organizasyon, bir spiritüel imtizaç içersinde namütenahiye doğru ahenktar bir koşuyu ifade eder. Bunun bir anda tıkan - ması tekerrüre, aynı noktada tekerrüre mah - kûm edilmesi muhakkak mevdi ifade eder. Aynı notanın tekrarlanması bir zaman ge - lir ki sıfıra münce olur. Böylece yok izah edilmiş olacaktır. Yok demek bir ileriye a - tılamıyan demektir. Böyle olunca insan sa - natı mütemadi yenilik hareketi diye icada ve takibe mecbur kalmıştır. Hayat bu se - beple sonu gelmez bir koşu ifade eder. Men - fi tekrar nasıl olur? Taassuplar menfi tek - rarlardır. Tefessühe inahkûm ölümler gibidir. Zehirleyicidir ve aynı zamanda bir ölüm kaynağı ifade eder. De ğişmeyen fikir insan plânının dışındadır. Aramıyan insan, insan plânının dışındadır. Böylece her atılan adım mesafe bakımından birbirlerinin aynı ola - bilirler fakat birbirlerinden daha ileriye götürücüdürler ve gerçek tekrarın başlan -

gıcı menfi tekrarın başlangıcı ile kıyasla - nınca görülecektir ki kâinatta menfi tekrar asla bir nizam teşkil etmeyecektir. Menfi tekrarın nizamı yoktur. Nizam bir ilerleyi - şin temposudur. Bu temponun gayri mutta - rit olması hoş de ğil fakat aynı noktada is - rarla dönüp dolaşmak ise aynı şekilde kö - tüdür. Hayatımız tekrarların geriye doğru bir hayatı olmamalıdır. Binaenaleyh gerçek insan hayatı mütemadi de ğişmenin, yüksel - menin, koşuşun ve bütün bunların delalet etti ği artan enerjinin ifadesidir. Hayat fa - sılâsız tekerrürlerin temposudur. Bu teker - rürler mütemadi ilerleyiş ritmi içersinde daimi bir de ğişim havası içinde kendi ken - dinden daha kudretli bir üstünlüğe doğru kurtulmak üzere bir atılış ifade eder. Men - fi itiyatlar aynı yolda dönüp dolaşmanın manası oldu ğu için kötüdür. Müsbet itiyat - lar ise daha ileriki kapıları çalabilmek e - nerjisi verece ği veya hiç de ğilse bu ümidi vadedebildi ği nisbette iyidir. Şu halde iti - yatlarınızın müsbet olmasını temenni eder - ken, menfilerinin zebunlu ğundan da kurtul - ma enerjisi iradenizin başka bir yönden bir tarifini teşkil edecektir. İrade, faraza pintilik; faraza bir mani üzerinde bir kazığa bağlanmış bir canlının aynı nokta etrafında dönüp dolaşması manzarasını arzetti ği i - çindir ki bu gerçek, hiçlikle müsavidir. Ga - ye bu noktadan çok defa yanlış idrak ve ta - rif edilmektedir. Gaye bir nokta etrafında dönüp dolaşmak de ğildir. Bir noktadan iti - baren bir istikamette ilerleyiştir, bir hedef - tir, fakat bu hedef muayyen olmakla bera - ber mahdut ve müntehi düşünülmemelidir. Bu takdirde yine gaye olmaktan çıkar. Ay - ni duayı aynı sözü tekrarlayan insan hiçbir zaman konuşmuyor ve dua etmiyor demek - tir. Aynı hareketleri hergün tekrarlayan in - san kendini ayniyet içersine hapsetmiştir. Şu halde bir ruhi esaret vardır ki bunun gar -

diyani, mahpesi ve mahpusu bizzat aynı elle idare edilmekte demektir. Bunun kurtarıcısı beklenemez. Böylece menfi itiyatlarımızdan çözülmüş diyeceğiz. Fakat irade buna muktedir olmadıktan sonra kelâmın hiç bir müesseriyesi bahis konusu değildir. Tekrarı bu bakımdan anlatmak isterken şunu da gözden geçirmek lüzumunu hissediyoruz: Mutlak tekrardan müstağni olduğu için, bir konu üzerinde derinleşmeyi tekrarlar vasıtası ile elde edebilen insan mutlak üzerinde asla bir fikir bir kanaat elde edemez. Ondan ancak intizazlar alır. Ondan çağırışlar işitir. Onu kendi iç aynasında hisseder. Böylece fert, matluptur ki, benlik serap zincirinden kurtulsun. Böylece matluptur ki insan aynı şeyin anıcısı olmasın.

Dua: Yarabbi bizi çıkmazlarına götüren tekrarlardan mâsun kıl, Yarabbi bizi hiçlik, ölüm ve yokluk demek olan menfi itiyatlar, menfi tekrarlardan uzak tut. Yarabbi beşeri otomatizmadan bizi koru, bunun için ruhumuza yüksek tecellilerinin daha ziyade dolması için manevi yapımızın berraklığını gittikçe arttır. Ondan nurun daha kolay geçebilsin. Senin yolunda gölge bırakmayan ışıklar geçiren bir mensuf olarak ayakta duran benlik duvarımızın yıkılacağına bilerek sana doğru koşarken içimiz şükran ve minnetlerle doludur. Yarabbi bizi yarattığın için saadetimiz ebedi olacaktır. Varın mucidi, güzelliği bahsettiğin için senden başka şey dilemeğe muktedir değiliz. Onu haketmeye çalışıyoruz, bize destek ol...

Sual: Kuranda geçen «Ayet» kelimesini izah eder misiniz?

Cevap: Kelâmi yönden bir cümle ifadesidir. Tekevvün bakımından ayet tamamen vicdanda teşekkül eder. Bu merhaleye erişmek çok zordur. İnsanları bu merhaleye ilahi bir kuvvetin erıştırmesi insan tekâmülünün ve tedric nizamına tabi olan mukadderin dışına sürüklemek olur. Ayetler insanların tedric itiyatlarına bağlı olarak anlayış bölümleridir. Bu anlayış ilahi tecellinin kısım kısım mütalaa olunma zaruretinden doğmaktadır. Eğer insan bir göz olarak dünyaya veya tek bir anlayış olarak kâinata müteveccih bir vüsata sahip olsaydı a-

yet tek cümleden ibaret kalacaktı. Fakat düşünebilirmisiniz ki bu tek cümle size son ve sonsuzluğu herşeyi ve birden ansızın verebilsin. Bununla siz nasıl dolabilirsiniz?.. Böyle olduğu içindir ki kâinat sayfaları ayetlerle doludur. İnsanlar bunları ancak cümle cümle zaptedebiliyorlar...

Sual: Verdiğiniz tebliğlerde bazı mevzuların araştırılması imkânsız, bazı mevzuların çok ilerde olması tavrında bilgiler veriyorsunuz. Bütün kudrete sahip olan Tanrı, bütün bu zamanları birleştirip bir anda verme kudretine sahip değil midir?

Cevap : Biz böyle bir şey söylemedik. Tanrı üzerine hiç bir zaman bir tek kelime konuşmak salahiyetinde değiliz. Ancak Tanrı birden bire insanın ruhuna şuuru kâinatın hakikatlarını doldurabilir. O bundan aciz asla değil. Nasıl düşünebilirsiniz. Tanrı herhangi bir noktada her hangi bir cephede aciz kalmasını nasıl mütalea edebilirsiniz? Bu bahsi kapayalım. Bir Tanrı ile aczin ne münasebeti var? Biz insanı konuşuyoruz. İnsan merhale mahlukudur. Adım, nefes, lokma, kelime, yudum mahlukudur. Bu suretle ölçüler ve derecelerden dışarı çıkmaz. Kemal bunun sonsuzluğunu ifade ediyor. Böylece bir noktada bitiş tasavvur etmek ilahi hikmeti kavrayamamak olur. Tanrı yolu sonsuzluk yoludur. Siz insan olmanın büyük şanını ihata etmek için sevkedildiniz. Bunu ihata edebildiğiniz nisbette yükselceksiniz. Fakat o sizlerden çok daha fazla, çok daha fazla ilerlerde tahakkuk edecek bir merhaledir. Böyle olduktan sonra insanlıktan ötesi için daha büyük fakat o noktadan itibaren nebze ifade eden hamlelerin sahibi olacaksınız ve ondan öteye de aynı minval üzerinde bir gidiş bir geliş devamı bahis mevzuudur. Sizin bütün aldığınız insan dışına çıkmaktır. İnsan aynasında Tanrıyı mütalaa etmek gayet tabii bir şeydir. Yalnız insan aynasında değil zerrenin varlığında dahi onu görmemek mümkün değildir. Bu basiret sizde gerçekleşikten sonra onun rehberliğini terketmeyiniz. En doğru yol kendi yürüyüşünüze en uygun gelen, fakat daima her adımın ötesine emniyet ve ışıkla ulaşmayı temin eden yoldur. Hiç bir zaman elden alınan mahdut fikirle-

(Lutfen sayfa çeviriniz)

rin üzerinde kendinizi mahkûm kılmayınız. Hatta dikkat ederseniz din kitapları belki her şeyi söylemişlerdir fakat asla açık söylememişlerdir. Çünkü insan seviyesi erişebileceği derinliktedir ki kendini tatmin edebilecek cevheri bulma iktidarına vasıl olduğu andan itibaren bir kuyunun başına getirilir. Bir denizin ortasına atılır. Fakat insan vardır ki bir karış toprak altında ancak ayağının gücü ile açabileceği, tırnaklarının kuvveti ile açabileceği bir çukurda hayatı mütalea etmeğe kalkar. Onlarında mukadderi daha ileriye doğru gidiştir. Unutmayın ki en büyük sınır kendiniz, onu aşmağa, onun içersindeki ışıklarla, aldanmaksızın dopdolu ve Tanrıya şükürler ve senalarla mücehhez her an biraz daha olgunlaşarak her yeni güneşe biraz daha mütakâmil olarak ulaşmak haysiyeti ile ilerlemeyi düşününüz. Sizin için vazife budur. Yüksek fikirler ancak hak edilmiş, kavranmış fikirlerdir. Bir otomatizma içersinde mahpus kalmış fikirlerin hududu yoktur. Bu hudutsuzdur. O halde tekrarı menfi zaviyeden bir daha açmak istersek diyeceğiz ki: U-

mutsuz tekrar menfidir. O halde kainatın sonsuz buutlar örtüsünde insan ruhunun atılışları hamasi destandır. Bu yolculuk ve mutluluk size bahşedilmiştir. Ne mutlu ki şuurun sönmez güneşine sahip kâinatın sahibisiniz. Ve böylece bitip tükenmiyen insanın ışık ve karanlık taraflarında bir çok didinmeleriniz olacak. Kendinizi kuvvetlendirmeye çalışınız. Kendi cihazlarınızı kendi ellerinizle işletmeğe gayret ediniz. Hiç bir zaman Tanrı aradıklarımızı sizden kaçırmış veya gizlemiş değildir. O ancak bunları cehit sarfedesiniz diye bazı mefhumları ve bazı cevherleri madde ve manâ yönlerinden gözlerinizden uzaklara götürmüştür. Bunlar ayrı konulardır. Siz Tanrıyı ruhunuzda hissetmeğe bakınız. Hiç bir zaman insan hiç bir kanunun küllünü kavrayamayacaktır. Kül mevzuu sizin mevzuunuz değildir. O ancak ilahi bir bilgiye giren bir konudur.. Bu itibarla siz emrivakileri biraz daha iterek tekâmül çemberlerinizi genişletmeğe çalışan yüksek şeref ve haysiyet mümessili mahluklarsınız. Cehtinizi Tanrı her adımda biraz daha kuvvetlendirsin.

İSTANBUL TİCARET

İSTANBUL TİCARET ODASI YAYIN ORGANI

- Memleket ve Dünya ekonomisine ait en doğru haberler;
- Ticarî, malî, gümrük ve banka mevzuatına ait yazılar, yorumlar ve metinler;
- İç ve dış piyasa haberleri ve fiatları;
- Eksiltme ve arttırma ilânları;
- Dünyanın her köşesinden gelen çeşitli konulardaki iş teklifleri.

İstanbul Ticaret

Tüccar, Sanayici ve İş adamının gazetesidir.

(Ruh: 442)

Niyaz

Mustafa Molla

Muhakkak olan şudur ki;
semada her insanın çalacağı
bir kapı vardır

Ulu Tanrım; Büyük varlığın içinde bir zerreden edna olsam da yine seninim. Mağfiretinin hudutları dışına atılmıyacağıma inanıyorum. Büyük hatalarımın zilleti altında sana uzanan ellerimi hüsrana ateşiyle kavurma Yarabbi.

Ulu tanrım, güzele, iyiye, hayra giden yollarda şaşırıldıkça uydurduğum sahte mazeretlere başkaları inansa da, seninle beraber ben de kanmıyorum. Nedametlerimi tekrardan kendim utanıyorum. Ne olur beni, iradesi kötürüm bir halde bırakma yarabbi.

Ulu Tanrım, gizli günahların ateşleri içimi kavuruyor, beni harab ediyor; bilerek bilmiyerek yaptığım hataların çukuruna yuvarlanıyorum. Bana acı. Halime merhamet eyle yarabbi.

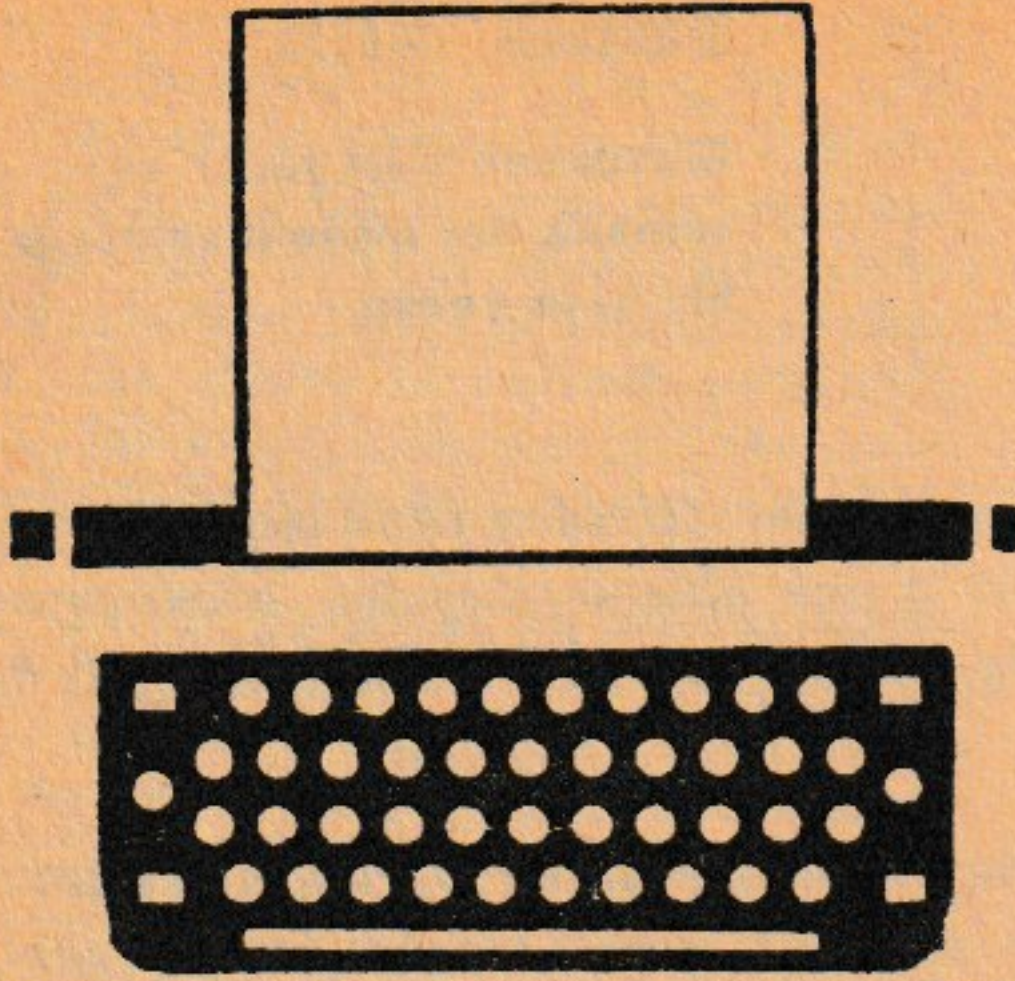
Ulu Tanrım, hadsiz nimetlerinin hemen gölgesinde hudutsuz musibetlerin de gizli. Beni kemale erdirmek için her ikisinden dilediğini takdir eyle, şikâyet etmem, fakat beni hakaret ve zillet cehenneminde kavurma yarabbi.

Ulu tanrım, müşküller önüme geçilmez sedler ördükçe, aczin dermansızlığı ruhumu kaplıyor, bir kötürüme dönüyorum. Sana lâayık yotlarda alnım yukarda sürünmeden yaşayabilmek için iman ve irademi besle yarabbi.

Ulu Tanrım, sana teslim olamnın sarhoşluğu içindeyim, şayet yotdan sapar, sana lâayık olmayan hareketlerin zebunu olursam, bu muvaze nesizliklerden beni kurtar yarabbi.

Ulu Tanrım, çevremdeki insanların ölçüsü ve görüşü beni mahkûm etse de sen her hakikatin sırrına vakıfsın. Duru hislerimin berrak sularıyla ruhumu temizle ve beni daima sana lâayık bir halde ber karar eyle yarabbi.

AMİN.

Okuyuculara CEVAPLAR

Sayın Suavi Topkaya - ÇANKIRI

«Ruh ve Madde dergisini herhangi bir dergiden ayırt eden özellik, bendenize göre, onun hür düşünceye, asil ve yeterli her fikre ışık tufan güçlülüğüdür. Yabancı dil bilmediğim halde, öyle inançtayım ki, yabancı ülkelerde buna benzer bir yayın yoktur. Onlar hep taraf tutarak yayın yapıyorlar. İnsanın kendi kişiliğini bulması için objektif metinlere çok ihtiyacı var. Bu yüzden, işte, sizi ziyadesiyle saygı değer bir Dernek ve Ruh ve Maddeyi de ileri çağların dergisi olarak görmekteyim. Saygı ve takdirlerimi kabul ediniz.»

Mektubunuzun bu kısmını ele almağı bir öğünç meselesi yaparcasına yayınlamak istemedik. Bizim maksadımız sözlerinizin sonunda kullandığınız «ileri çağların dergisi» cümleciğini anlatmaktı. Dergimiz ve yabancı ülkelerdekiler, şuurlu ya da yarışuurlu olarak Ruhî İdarecilerin hizmetçisi durumundayız. İleriki çağlar yahut zamanlar bu «hizmetçilik» sözünü âlenî hale getirecektir. Herşey ve herkes maksatlı ve şuurlu bir ve idare altında bulunmaktadır. Gaye, ruhun «şuurlu faaliyet sahibi olması», «haki-miyet ve tasarruf kudretlerini» elde etmesidir. Kısaca, şuurun mükemmelleşmesi.

Hiçbir varlık şundan ayrı değildir: İçinde bulunduğu maddî sistemin gerçek bünyesini şuurlu olarak bilecek ve onu yönetecektir. Bunu temin eylemek için beden içinde tecrübe yapması gereklidir.

Beden ruhun araştırma cihazıdır. Teleskopsuz bir astronomi, su ciğersiz bir «balık adam» cılık nasıl noksan ve verimsiz ise, ruhun da bedensiz tecrübesi noksan ve verimsizdir. Zira ruhun araştırma ve ihtisas konusu madde ve arzın imkânlarıdır. Arzımız üzerindeki bilgi için, yer altında araştırma yapan jeolog'un sondaj ve kazı ameliyesine muhtaç olmasına benzer şekilde, beden kabiliyet ve vasıtahına ihtiyaç vardır.

Gelecek zamanlar, bizlere, bu sondaj ameliyesinin en sağlam ve verimli metodlarını, açık bilgilerini getirecek ve o zaman insanîyet hür, eşit ve şuurlu olacaktır.

Selâm ve sevgiler.

Sayın Recep Aşçıoğlu - ELAZIĞ

Sorularınızı cevaplandırıyoruz:

a) Dua ve beddua'yı, kısaca, kâinatın müsbet ve menfi tesirlerine iştirak etmeye düşünebiliriz. Duada, insan, üstün ruhî plânlardan Tanrının lûtfu ve inayeti ile, müsbet tesirler talep eder. Türlü derecelerde cevabı alır. Beddua ise gene üstün ruhî plânların izniyle menfi tesir plânlarıyla «iş birliği» yapmak için tesir talebetmektir. Bu da türlü derecelerde cevabını alır. Görülüyor ki, insanoğlu müsbet ve menfi (üstün yahut geri) tesirleri seçmekte serbest bırakılmıştır. İyisi de, kötüsü de cevaplandırılır.

b) Dua ve bedduanın tahakkuk nisbeti pek bilinemez. Genel olarak müsbet (hayır)

keyfiyet bakımından daha ağır basar. Biz insanlar birbirlerimiz için, maalesef, iyi şeyler temenni edemeyecek kadar bencil ve geriyiz. Yani menfi tesirler daha fazla faal halde tutulmaktadır. Fakat, ruhî idareciler, bunların gerçekleşmesini değişik terkiplerle zorlaştırmakta ve bazan da söndürmekte - dir ki, insanlığın hayrına yapılmaktadır.

c) Duaların tahakkuku için, dua tesirlerinin :

1. Umumi kader plânı;
2. Fertlerin ihtiyaçları;
3. Tabiat kanunlarına uygunluğu ve
4. Sebep - Netice kaidesine taayyün etmiş bir faaliyetin mevcudiyeti, gerekmektedir diyebiliriz.

Şüphesiz bir tesirin yerine ulaşması ve bir iş meydana getirmesi, çok karışık faaliyetlerin ve kontrollerin neticesinde olmaktadır. Burada tesir edenin ve tesir alanın (insan olarak) ihtiyaçları, kaderleri çok önemlidir.

d) Duaların ,hakiki dua olabilmeleri ferdin kendisindeki şuur durumunun kalitesiyle ilgilidir. Herhalde «samimi ve itaatkâr olarak yapılan temiz maksatlı isteyişler makbul dualardır. Duanın formülü yoktur. Kelimelerin taşıdığı manaların şuuruna varmak lâzımdır. Bir mistik bilginin dediği gibi «hiç için dua etmeli». Yani, burada, dua en iyi tarzda da olsa birşey talep etmek tarzında değil «ruhî bir tecrübe» tarzında olmalıdır. Üstün tesirlerle dolmak için ruhî bir tecrübe yapılmalıdır. Fakat, gerçekte, hepimiz yukarıdan yardım ve irşat almak kade-rindeyiz; öyleyse duamız istek duası ola-

caktır. Daima hayırlı olanı isteyip, hayırlı olana hizmet etmek insanı daha mes'ut yapacaktır. Selâm ve sevgiler.

Sayın Selma Soylucan - ADANA

Cevaplarımız gecikti, özür dileriz. Ancak sıra geldiği için bugüne kadar sizi tatmin edemedik.

1 — Atmosfer olaylarının insan ruhiyatı üzerindeki tesirleri çok önemlidir. Herşey - den önce atmosfer olayları «maddi tesirlerle» ilgilidir. Beden bir maddedir ve maddi tesirlere karşı daha çok alâka duymaktadır. Beden dışındaki tesir değişimleri, beden kudreti üstünde ise, beden üzerinde ve insan psikolojisinde türlü türlü iyi ve kötü değişimler meydana getirebilir.

2 — Duanın insan fizyolojisi üzerinde şifa verici hassaları bir gerçektir. Dua, «tesir alma talebi» olduğuna göre, dua eden kimse bilinmedik vasıfları olan tesirleri kendisine çeker. Çevreye ibret olmak ve kaderin tahakkuku için hasta iyileşir. Ruhî şifa tesirlerinin yanı sıra, hastanın imanı ve telkinî hassasiyeti de önemli rol oynar.

3 — Gerçek olan sizin yaşadığınız ruhî tecrübedir. Bir yığın maddi tecrübenizden, şuurunuzda bir berraklık meydana gelmemişse, onların çoğu heder olmuş tecrübelerdir. Bu yüzden insan çok ıstırap çeker. Her tecrübeye, yani hayatın her anında, insan uyanık ve dikkatli olmağa ve olayların hedeflerini anlamağa çalışmalıdır. Söylendiği kadar kolay değildir. Hepimiz bu gayretin içindeyiz. Ümit, müsbet bir tesirin liyakatini müjdeleyen derunî bir hoşnutluktur.

Selâm ve sevgiler.

Oto - Stop

(21. sayfadan devam)

Vence'a gelince, büyük meydana durdum ve o sırada, Nice'deki, Masséna lisesinde sınıf arkadaşım olan eski bir dostuma rastladım:

«Sen ,eskiden beri Vence'da bulunuyorsun..» dedim; «Mme Antoine Doberni'yi tanıyor musun?»

«Tanıyordum..» diye ce-

vap verdi; «Aşağı yukarı, on yıl oluyor öleli..»

«Öleli, on yıl mı oluyor?»

Bundan emin misin?..»

«Elbette.. kocasının ölümünden sonra, Grasse'a gelip yerleşmişti.. Aile büyüklerimin, onun cenaze merasiminde bulduklarını biliyorum.. Bu konuda şüpheye mahal yok.. Fakat, neden icabetti bu sual?..»

«Neden mi?.. Düşün ki,

oto-stop yapan ve Grasse'da arabama binen yaşlı bir kadın da, aynı adı taşıdığını söylüyordu!..»

Arkadaşım, kayıtsızca omuzlarını silkti:

«Belki de bir delidir..» dedi; «yahut da.. bir fantom.. Bu civarda, başka Doberni, yoktur..»

Esrarengiz yolcum kimdi acaba?..»

Görünmeyen Amil

(3. Sayfadan devam)

O, sakatlık ve yaşlılık gibi bedeni arızalarla mâlûl değildir; beden, kötürüm olsa da ve ıstıraptan çökse de, ruh, bunlardan bir zarar görmez, o neşünema yolundadır. Ruh'un vasatı müphem 'bir öbür âlem' vasatı değildir; bir hakikattir. Beden için yer yüzü nasıl reel ise, ruh içinde kendi vasatı öylece reeldir. Ruhların, hassasiyet, hafıza v.s. tüm karakteristikleri farklıdır, bu sebeptendir ki ferde orijinallik vasfını vermek tedir, fakat yaratılış menşeleri aynidir.

Bize göre, dünyevi şeyler elle tutulur, sağlam, gördüğümüz gibi olduğuna inanıyoruz ki (hakikatte böyle olmadığını fizik bize ispat ediyor) ve ruh alemi hayali, aldatıcı olduğuna kanlız. Ruh aleminin sakinleri ise dünyevi şeylerin fanı, muvakkat şeyler olduğunu, yalnız ruhumuzun ve fikrimizin bir hakikat olduğunu kabul ederler.

Bedende bizatihi hayat yoktur, ancak ruh, onunla irtibata geçince ki, aksiyon başlar. Müessriyet itibariyle «Ruh» tedricen kudretlerini artırarak ebedi tekâmül yolunda namütenahi kademelerin varlığı olagelmiş ve olacaktır.

O halde, yalnız bedenden ibaret olduğumuzu düşünmek ne büyük gaflettir! Gözlerimizdeki perdeyi kaldırıp, görüş zaviyemizi genişletsek hayatımızda ne büyük inkılablar olurdu...

Ressam Hale

(9. sayfadan devam)

ca şaşırdı... Genç kadın ise soğukkanlıydı ve tatlı bir gülümseyişle ressamı selâmlarken :

— «Tekrar karşılaşacağımızı söylemiştim...» dedi: «İşte, görüyorsunuz!..»

Halei en fazla şaşırtan husus, genç kadınla karşılaşmasından çok, onun, aradaki mesafeyi, böyle, inanılmayacak kadar çabuk, kısa bir zamanda aşması olmuştu:

«— Doğrusu, bu yolu bir de ben denemek isterdim...» diye gülümsedi...

Genç kadın ise, oradan bir an önce uzaklaşmak istiyormuş gibi, aceleci bir edâ ile:

«— Böyle bir deneme yapmanız, sizin için, şimdilik imkânsız!..» diye cevap verdi ve sür'atle uzaklaştı...

Yemek sırasında, Hale, merdivende karşılaştığı genç kadından bahsedince, Bayan ve Bay Jouvenet, şatoda böyle bir kimşenin bulunmadığını söylediler... Hale, sözlerinin doğruluğu konusunda onları tatmin için, genç kadını uzun uzun anlattı ve bu konu, nedense, sofradakilerin durgunlaşmalarına yol açtı...

Yemekten sonra, Bay Jouvenet, ressamın anlattıklarını tekrarlaması ricasiyle aynı konuya döndü ve ondan, genç kadının yüzünü çizmesini istedi...

Genç kadının resmini yapmağa başlayan Hale, en ufak detaylarına kadar çizdiği portreyi tamamlayacağı sırada, Bayan Jouvenet, acı bir çığlıkla oturduğu koltukta bayıldı...

Yaşlı kadın kendine gelince, Bay Jouvenet, durumu açıkladı:

— «Kızımız, yıllar önce öldü.. Trende ve burada rastladığınız genç kadına ait olduğunu söylediğiniz resim, onun resmidir.»

(Coronet)

Müşahade, Muhakeme

(17. Sayfadan devam)

Binaenaleyh doğru müşahade, iyi muhakeme ve isabetli karar ancak soğukkanlılıkla, nefsanî hislerden âzade olarak ve acele etmeden basiretli, temkinli bir ruh faaliyeti içinde mümkün olabiliyor.

Aksi takdirde süratli ve emniyetli bir tekâmül yürüyüşünü yavaşlatıcı unsurların başındaki engeller arasına böyle yanlış müşahade, kötü muhakeme ve münasebetsiz, isabetsiz kararlarla teessüs etmiş çuygu, düşünce ve hareketlerimizi koymak ıztırarında kaldığımız zaman bir an evvel ulaşmaklığımız lâzım gelen ve mümkün olan tekâmül merhalelerimizin bizden uzaklaşacağını görmek üzüntüsüne düşmemiz mukadder olur.